

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 34 85 57
regionalna.wbp.02.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Kwiecień 2015

Nr 4

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"
08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIV

Kwiecień 2015

Nr 4

STOLICA APOSTOLSKA

PRZESŁANIE PREFEKTA KONGREGACJI DS. DUCHOWIEŃSTWA DO UCZESTNIKÓW PIELGRZYMKI Z OKAZJI 70. ROCZNICY WYZWOLENIA OBOZU KONCENTRACYJNEGO W DACHAU

**Eminencje i Ekscelencje,
Przedstawiciele Konferencji Episkopatów Polski i Niemiec,
Czcigodni Księża,
Uczestnicy pielgrzymki z okazji siedemdziesiątej rocznicy wyzwolenia
obozu koncentracyjnego w Dachau!**

Pragnę serdecznie podziękować Jego Ekscelencji, Ks. Arcybiskupowi Stanisławowi Gądeckiemu, Przewodniczącemu Konferencji Episkopatu Polski, za zaproszenie, by zwrócić się z przesłaniem do uczestników pielgrzymki z Polski i Niemiec, mającą na celu wspomnienie siedemdziesiątej rocznicy wyzwolenia obozu koncentracyjnego w Dachau, które dokonało się 29 kwietnia 1945 r.

Pamięć historyczna przypomina nam, że to miejsce pełniło, między innymi, funkcję głównego obozu koncentracyjnego dla księży Kościoła katolickiego, Kościołów wschodnich, jak i wspólnot Kościołów reformowanych. Dlatego też, w tę rocznicę, nie można nie pochylić się nad

dramatycznym losem prawie trzech tysięcy duchownych: biskupów, prezbiterów i diakonów, pochodzących z różnych krajów, wśród których wyraźnie wybija się liczba księży z Polski. Uczestnicząc duchowo w inicjatywie podjętej przez Konferencje obu Episkopatów, nie bez wzruszenia łączę się z Wami, którzy przechowujecie tę bolesną pamięć, w poszukiwaniu drogi prawdy i coraz głębszego pojednania, w klimacie wzajemnej modlitwy, tak aby kroczyć ku przyszłości, przekraczając zarazem rany przeszłości.

W tym miejscu wypada wspomnieć pięćdziesiątą rocznicę innego wydarzenia, które opatrnościowym zbiegiem okoliczności, przychodzi mi myśl w chwili, gdy gromadzicie się w Dachau. Mam na myśli fakt z 1965 r., który miał miejsce niemal w przededniu zakończenia obrad Soboru Watykańskiego II, kiedy Biskupi polscy zwrócili się do członków Konferencji Episkopatu Niemiec słowami: «Przebaczamy i prosimy o przebaczenie», na które, z kolei, Biskupi niemieccy odpowiedzieli: «z braterskim szacunkiem podejmujemy wyciągnięte dłonie». Pozostaje mi tylko dopowiedzieć, że Boża Opatrzność nie przestaje zadziwiać, podarowując jeszcze jeden bodziec do refleksji z okazji tych dwóch rocznic, które w jakiś sposób zapraszają do podążania tą samą drogą obraną przez Biskupów posoborowych, przechowując cenny dar jedności między episkopatami i prezbiterium Waszych krajów.

Chciałbym także podkreślić, że współczesna historia Kościoła podarowała nam możliwość życia w czasie dwóch wielkich papieży: św. Jana Pawła II i Benedykta XVI, Polaka i Niemca, którzy zniesli ciężkie próby, wynikające z dramatycznych konsekwencji wybuchu Drugiej Wojny Światowej. Wzruszające są doprawdy, słowa Benedykta XVI z 18 maja 2006 r., wypowiedziane w czasie Jego wizyty w obozie w Auschwitz, które wkomponowują się również i w tę rocznicę, kiedy wspominamy księży uwięzionych w Dachau: «Jan Paweł II był tu jako syn polskiego narodu. Ja przychodzę tutaj jako syn narodu niemieckiego i dlatego muszę i mogę powtórzyć za moim poprzednikiem: Nie mogłem tutaj nie przybyć. Przybyć tu musiałem. Był to i jest obowiązek wobec prawdy, wobec tych, którzy tu cierpieli, obowiązek wobec Boga: jestem tu jako następca Jana Pawła II i jako syn narodu niemieckiego». Są to słowa pochodzące z serca Benedykta XVI i skierowane do ludzkich serc, aby w każdym utwierdzać pragnienie pokoju i pojednania. Naprawdę daje do myślenia, jak Bóg przewidział, w swym odwiecznym zamyśle, tych dwóch papieży, związanych wzajemną

współpracą oraz osobistym szacunkiem, służbą i miłością wobec Kościoła, zarysowując na tle Waszej przeszłości budzący przykład braterstwa, zdolnego przekraczać doświadczenia historyczne.

Na koniec, pragnę jeszcze na chwilę zatrzymać się nad posługą naszych współbraci więzionych w Dachau, którzy pozostawiają świadectwo kapłaństwa dla nas: diakonów, księży i biskupów, żyjących w dzisiejszych czasach. Przede wszystkim, poruszyły mnie trzy cechy charakterystyczne: ich wierność, heroizm oraz wielkoduszna służba. Rzeczywiście, ci księża, choć byli poddawani próbom, w sposób, który przekraczał ich siły naturalne, pomimo to dochowali wierności przyrzeczeniom kapłańskim aż do końca. Z obozowych opowiadań wyłania się również ich heroizm, przeżywany w dramatycznych warunkach zmagania się z codziennością. Ponadto, uderza ich wielkoduszna służba wobec innych więźniów, szczególnie względem chorych na tyfus. Zdając sobie sprawę z ryzykowania życiem, na kilka miesięcy przed wyjściem na wolność, księża z Dachau ofiarowali się, nie oszczędzając samych siebie i płacąc za tę posługę najwyższą cenę z własnego życia. Życzę i modłę się, aby nie tylko księża niemieccy i polscy, ale i ci z całego świata, współpracując z Bożą łaską, potrafili rozwinąć i przechowywać w sobie te same cnoty zaparcia się i daru z samego siebie, będąc «żywymi pomnikami» radykalnego świadectwa, które również w dzisiejszych czasach, choć już w odmiennym kontekście, jest nieodzowne w życiu duchowieństwa, tak by wzrastało Królestwo Boże.

Pragnę powierzyć owoce Waszego spotkania Bożemu Miłosierdziu, szczególnie wzywając wszystkich księży męczenników z Dachau, z których niektórzy są już beatyfikowani, aby ich wstawiennictwo pozwoliło nam przeżywać kapłaństwo w sposób wierny, hojny i braterski, dając światu świadectwo bycia jednym ciałem w Chrystusie Jezusie.

Beniamino Kard. Stella

Prefekt Kongregacji ds. duchowieństwa

Watykan, dnia 24 kwietnia 2015 r.

EPISKOPAT POLSKI

KONDOLENCJE PREZYDIUM KEP PO ŚMIERCI PROF. WŁADYSŁAWA BARTOSZEWSKIEGO

Szanowna Pani Premier!

W związku ze śmiercią śp. Profesora Władysława Bartoszewskiego pragniemy przekazać na ręce Pani Premier wyrazy naszej bliskości z Rodziną i tymi wszystkimi, których Jego odejście napełniło głębokim smutkiem.

Nieuchronność śmierci jest doświadczeniem ludzkim, które – jak żadne inne – ukazuje prawdziwą wartość życia człowieka oraz tego, co stanowiło jego treść. W osobie Zmarłego żegnamy Profesora, Kawalera Orderu Orła Białego, Pełnomocnika Rządu ds. Dialogu Międzynarodowego, Przewodniczącego Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, Żołnierza Armii Krajowej, Powstańca Warszawskiego a także byłego więźnia Auschwitz.

Prof. Władysław Bartoszewski, reprezentując postawę chrześcijaństwa zaangażowanego w życie społeczne i polityczne, cieszył się zaufaniem wielu osób. Jego życie, łączące niejako cztery epoki: przedwojenną, wojenną, okres komunizmu oraz czas niepodległej i wolnej Polski, stanowiło odbicie trudnych i niejednokrotnie bolesnych losów naszego kraju w XX wieku.

Pozostał w naszej pamięci, jako budowniczy mostów między narodami, propagator dialogu chrześcijańsko-żydowskiego oraz pojednania polsko-niemieckiego.

Zmarłego śp. Władysława Bartoszewskiego polecamy w naszych modlitwach Panu Bogu. Niech odpoczywa w pokoju wiecznym.

† *Stanisław Gądecki*
Metropolita Poznański
Przewodniczący KEP

† *Marek Jędraszewski*
Metropolita Łódzki
Zastępca Przewodniczącego KEP

† *Artur G. Miziński*
Sekretarz Generalny KEP

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2015 r.

APEL PRZEWODNICZĄCEGO KEP O ZBIÓRKĘ DLA POSZKODOWANYCH W NEPALU

**Eminencjo/ Ekscelencjo,
Najczcigodniejszy Księżę Kardynale/Arcybiskupie/Biskupie!**

W odpowiedzi na apel Papieża Franciszka o braterską solidarność z ofiarami trzęsienia ziemi w Nepalu i w krajach sąsiednich Caritas Polska apeluje o zbiórkę do puszek dla poszkodowanych.

Liczba ofiar śmiertelnych kataklizmu sięga wielu tysięcy osób, a oprócz tego tysiące osób zostało rannych. W Nepalu władze proszą o pomoc humanitarną. Na miejscu już pracuje ekipa Caritas.

Kościół Katolicki w Polsce pragnie okazać konkretny znak solidarności z ofiarami żywiołu. Potrzebna jest zarówno modlitwa, jak też wsparcie osób poszkodowanych, w tym szczególnie pomoc dla wszystkich cierpiących w szpitalach pozbawionych podstawowych środków medycznych.

Wsparcie ofiarom straszliwego kataklizmu możemy wyrazić poprzez modlitwę w niedzielę 10 maja br. oraz przez ofiary składane do puszek w kościołach, o co gorąco proszę Waszą Eminencję/Ekscelencję.

Proszę zarazem o pilne przekazanie zebranych środków za pośrednictwem kurii diecezjalnej lub Caritas diecezjalnej na konto Caritas Polska:

PKO BP: 70 1020 1013 0000 0102 0002 6526

z dopiskiem: *NEPAL*

Działania Caritas Polska można także wesprzeć wysyłając SMS charytatywny z hasłem POMAGAM na numer 72052.

Wyrażam podziękowanie za gotowość podjęcia aktu miłosierdzia wobec cierpiących i przesyłam braterskie pozdrowienie w Chrystusie

+ *Stanisław Gądecki*

*Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski*

SEP-D/8.1.1-35

Warszawa, dnia 29 kwietnia 2015 r.

BISKUP SIEDLECKI

ZAPROSZENIE

BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY NA REJONOWE SPOTKANIA RAD PARAFIALNYCH

Czcigodni Księża Proboszczowie!

Mając na uwadze ożywienie, skuteczną działalność oraz właściwą formację członków Parafialnej Rady Duszpasterskiej i Parafialnej Rady ds. Ekonomicznych zleciłem Wydziałowi Duszpasterskiemu naszej Kurii zorganizowanie rejonowych spotkań Rad Parafialnych. Rada Parafialna jest instytucją, która w sposób formalny gwarantuje współdziałanie kapłanów i świeckich w ramach działalności duszpasterskiej w parafii. Rady Parafialne mają służyć urzeczywistnieniu postulatów soborowych, które polecają duszpasterzom chętnie korzystać z roztropnej rady świeckich oraz rozważać przedsięwzięcia, życzenia i pragnienia przez nich przedstawiane. Jest to gremium, w którym wierni uczą się współodpowiedzialności za Kościół parafialny, duszpasterstwo oraz za formację Ludu Bożego i pełnienie misji Chrystusa w świecie tak, aby głoszona była ludziom Ewangelia i dokonywało się ich uświęcenie. Dzięki temu kapłani nie są, bynajmniej, zwolnieni ze swoich obowiązków duszpasterskich, a otrzymują mocne wsparcie w realizacji powyższych zadań.

W związku z tym zapraszam na rejonowe spotkanie Parafialnych Rad Duszpasterskich i Parafialnych Rad ds. Ekonomicznych. Odbędą się one w trzech miejscach naszej Diecezji:

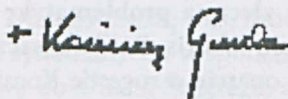
- w parafii pw. **Wniebowzięcia NMP w Białej Podlaskiej, w sobotę 18 kwietnia br. o godz. 10.00.** Na to spotkanie zaproszeni są Księża Proboszczowie wraz z przedstawicielami Parafialnych Rad Duszpasterskich i Parafialnych Rad ds. Ekonomicznych z dekanatów: bialskiego południowego, bialskiego północnego, hańskiego, janowskiego, komarowskiego, parczewskiego, terespolskiego, wisznickiego i włodawskiego;

- w parafii pw. św. Józefa w Siedlcach, w sobotę 25 kwietnia br. o godz. 10.00. Na to spotkanie zaproszeni są Księża Proboszczowie wraz z przedstawicielami Parafialnych Rad Duszpasterskich i Parafialnych Rad ds. Ekonomicznych z dekanatów: siedleckiego, domanickiego, grębkowskiego, łukowskiego I, łukowskiego II, łosickiego, radzyńskiego, suchożebrskiego i zbuczyńskiego;

- w parafii Przemienienia Pańskiego w Garwolinie, w sobotę 16 maja br. o godz. 10.00. Na to spotkanie zaproszeni są Księża Proboszczowie wraz z przedstawicielami Parafialnych Rad Duszpasterskich i Parafialnych Rad ds. Ekonomicznych z dekanatów: garwolińskiego, adamowskiego, łaskarzewskiego, osieckiego, ryckiego i żelechowskiego;

Szczegółowy program rejonowych spotkań Rad Parafialnych zostanie przekazany przez Wydział Duszpasterski.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

L. dz. 339/2015

Siedlce, dnia 2 kwietnia 2015 r.

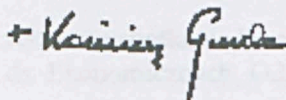
DEKRET

Mając na uwadze potrzebę wszechstronnej refleksji nad życiem wiernych, jaką podejmuje powołany dekretem z dnia 19 maja 2012 r. II Synod Diecezji Siedleckiej, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa powszechnego i postanowieniami Regulaminu Synodu (§ 30), niniejszym powołuję Podkomisję ds. Centralnych i Terenowych Struktur Wspólnoty Diecezjalnej, która – organizacyjnie usytuowana w Komisji ds. Duchowieństwa Diecezjalnego – będzie działała w następującym składzie:

1. Ks. kan. dr Leszek Ostas – przewodniczący
2. Ks. kan. dr Tomasz Czarnocki
3. Ks. mgr lic. Jan Babik
4. Ks. mgr lic. Jacek Wojdat
5. Ks. mgr lic. Łukasz Gomółka
6. Ks. mgr lic. Andrzej Karwowski
7. Ks. mgr Krzysztof Pawelec

Podejmując zlecona problematykę proszę wyjść od przestudiowania Instrumentum laboris. Bardziej szczegółowo będę wskazywał czekające zadania – w oparciu o sugestie Komisji Głównej – w miarę postępu prac synodalnych.

Na czekający trud udzielam pasterskiego błogosławieństwa

Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kanclerz

L. dz. 390/2015
Siedlce, dnia 14 kwietnia 2015 r.

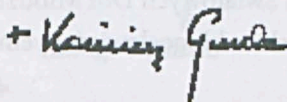
SŁOWO
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
W SPRAWIE PRAC II SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Drodzy Diecezjanie!

Prace II Synodu Diecezji Siedleckiej coraz bardziej nabierają tempa. W obecnym roku odbyły się Sesja Plenarna oraz trzy posiedzenia Komisji Głównej, na których został ustalony m.in. terminarz najbliższych prac oraz przedstawiony układ zagadnień przyszłych dokumentów synodalnych. Poszczególne Komisje i Podkomisje powoli kończą już analizę obowiązujących norm prawa kościelnego, wynikających czy to z przepisów Stolicy Apostolskiej, czy to z zarządzeń biskupów siedleckich, i opracowują robocze dokumenty, w których wskazują, jakie problemy i jakie konkretne rozwiązania powinny zostać uwzględnione na dalszych etapach Synodu. Trzy takie dokumenty zostaną zaprezentowane podczas IV Sesji Plenarnej, która odbędzie się w sobotę, 23 maja br. w Siedlcach.

Przed nami jeszcze wiele pracy. Dlatego proszę was, drodzy diecezjanie, o aktywny udział w katechezach synodalnych i w spotkaniach Zespołów Synodalnych, a także o modlitwę do Ducha Świętego, aby naszemu Kościołowi towarzyszyły synodalne charyzmaty, takie, jak te, które ujawniły się w życiu patronów naszej diecezji św. Szymona i Judy Tadeusza oraz bł. Męczenników Podlaskich.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

L. dz. 403/2015

Siedlce, dnia 22 kwietnia 2015r.

Niniejsze podziękowanie należy odczytać w ramach ogłoszeń parafialnych w niedzielę, 26 kwietnia 2015 r.

PODZIĘKOWANIE BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY ZA INICJATYWĘ POD HASŁEM „POŚWIĘĆ KILOMETR”

Drodzy Diecezjanie!

W ubiegłą niedzielę, 19 kwietnia w całej naszej diecezji przeprowadzona została zbiórka na rzecz przyjazdu na ŚDM w 2016 r. pielgrzymów z krajów misyjnych takich, jak Boliwia, Czad, w których pracują nasi księża. Akcja, prowadzona pod hasłem „Poświęć kilometr” okazała się wielkim sukcesem. Połączyła w dobrym dziele aż 2500 wolontariuszy bezpośrednio zaangażowanych w organizację samej zbiórki, jak i licznych wydarzeń jej towarzyszących, mających za cel promocję Światowych Dni Młodzieży.

Z serca pragnę podziękować wszystkim księżom, którzy na co dzień wkładają ogromny wysiłek w duszpasterstwo młodzieży. Nade wszystko zaś dziękuję samej młodzieży za jej zaangażowanie, a często, ze względu na niekorzystną pogodę autentyczne poświęcenie. Gratuluję niezwykłej pomysłowości i zapału. Dziękuję także naszym regionalnym mediom na czele z mediami diecezjalnymi za promocję akcji i relację z niej.

Zbiórka przeszła nasze najśmielsze oczekiwania. Do dnia 22.04.2015 r. zebrano ponad 350 tys. zł, a ofiary jeszcze spływają. Ta suma sama z siebie mówi o hojności naszych diecezjan, ale również dowodzi tego, że wszystkim zależy na dobrym przygotowaniu i przyjęciu młodzieży z odległych stron świata. Tak pokaźny fundusz pozwoli nam zwrócić się z zaproszeniem do większej liczby osób, niż planowaliśmy z innych krajów misyjnych, czy też biedniejszych krajów wschodu, jak choćby z Ukrainy.

Raz jeszcze wszystkim dziękuję i z serca błogosławię na kolejne etapy przygotowań Światowych Dni Młodzieży.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Gurdy*
Biskup Siedlecki

L. dz. 404/2015

Siedlce, dnia 22 kwietnia 2015r.

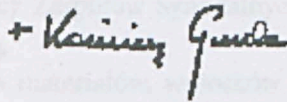
Niniejsze podziękowanie należy odczytać w ramach ogłoszeń parafialnych w niedzielę, 26 kwietnia 2015 r.

DEKRET

W trosce o właściwe zarządzanie i dysponowanie zgromadzonymi środkami z akcji „Poświęć kilometr”, przeprowadzonej w Diecezji Siedleckiej w celu zorganizowania przyjazdu młodzieży z krajów misyjnych na Światowe Dni Młodzieży Kraków 2016, niniejszym ustanawiam specjalną Komisję, w której skład będą wchodzić:

1. Ks. dr Jerzy Duda – dyrektor Wydziału Duszpasterskiego Kurii Diecezjalnej Siedleckiej – przewodniczący,
2. Ks. kan. mgr lic. Wojciech Hackiewicz – diecezjalny koordynator Światowych Dni Młodzieży,
3. Ks. mgr Krzysztof Pawelec – dziekan dekanatu grębkowskiego,
4. Ks. mgr Tomasz Grzyb – pracownik Papieskiego Stowarzyszenia Pomoc Kościołowi w Potrzebie w Warszawie,
5. Ks. mgr Andrzej Ciok – wikariusz parafii pw. św. Zygmunta w Łosicach,
6. P. Joanna Janus – koordynator Diecezjalnego Centrum Światowych Dni Młodzieży,
7. P. Katarzyna Kozioł – rzecznik prasowy Diecezjalnego Centrum Światowych Dni Młodzieży.

Na czekające zadania z serca błogosławię.

Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L. dz. 409/2015
Siedlce, dnia 25 kwietnia 2015 r.

ZAPROSZENIE
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
NA DIECEZJALNY DZIEŃ RODZINY W PARCZEWIE

Drodzy Diecezjanie,

W niedzielę, 10 maja br., w Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Parczewie odbędzie się Diecezjalny Dzień Rodziny pod hasłem: „Ślubuje, że nie opuszczę cię aż do śmierci”. U Matki Bożej będziemy dziękować za dar naszych rodzin, które stanowią najbliższe nam wspólnoty, gdzie otrzymujemy wiarę, odnajdujemy zrozumienie i poczucie bezpieczeństwa.

Wierzymy, że razem z Maryją w Jej parczewskim sanktuarium, przyzywając wstawiennictwa bł. Męczenników Podlaskich i wielbiąc Boga na wspólnej modlitwie doświadczymy miłości Chrystusa, który ma moc nas zjednoczyć, napełnić siłą do chrześcijańskiego życia i uzdolnić do odpowiedzialnego rodzicielstwa.

Na nasze Diecezjalne Święto Rodzin do Parczewa serdecznie zapraszam narzeczonych oraz małżeństwa wraz z dziećmi. **Proszę Księży Proboszczów o pomoc w organizacji tego wydarzenia. Niech każda parafia naszej diecezji będzie reprezentowana przez delegacje małżonków.**

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Gurdy*

Biskup Siedlecki

Siedlce, dnia 28 kwietnia 2015 r.

ZAPROSZENIE
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
NA II DIECEZJALNY DZIEŃ SKUPIENIA
ZESPOŁÓW SYNODALNYCH DO LEŚNEJ PODLASKIEJ

Drodzy Członkowie Zespołów Synodalnych,

Dobiega końca kolejny rok pracy synodalnej w naszych parafiach, podczas którego zgłębialiśmy tajemnicę Słowa Bożego. Odkrywaliśmy Jego obecność w Kościele szczególnie w misji nauczania i uświęcania. Słowo Boże wraz z Eucharystią jest pokarmem chrześcijańskiego życia.

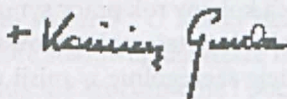
Za ten czas wyteżonej pracy synodalnej będziemy dziękować Bogu w Trójcy Świętej Jedynemu w **Sanktuarium Matki Bożej w Leśnej Podlaskiej, w sobotę 9 maja br.** podczas Drugiego Diecezjalnego Dnia Skupienia Zespołów Synodalnych. Na to spotkanie serdecznie zapraszam księży, moderatorów, animatorów, sekretarzy oraz przedstawicieli Parafialnych i Ponadparafialnych Zespołów Synodalnych. Proszę Księży Proboszczów, aby wydelegowali przedstawicieli swoich Zespołów Synodalnych.

PROGRAM SPOTKANIA:

- 10.00** – Modlitwa na rozpoczęcie i wprowadzenie w tematykę spotkania – Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda;
- 10.10** – Zadania i sposób pracy Zespołów Synodalnych – Bp Piotr Sawczuk;
- 10.30** – Prezentacja zabranych materiałów, wniosków i postulatów wybranych Komisji i Podkomisji Synodalnych:
 - Ks. dr Krzysztof Baryga – Podkomisja ds. Katechezy i Szkół Katolickich,
 - Ks. prof. Kazimierz Matwiejuk – Komisja ds. Kultu Bożego,
 - Ks. dr Mateusz Czubak – Podkomisja ds. Nowej Ewangelizacji;

- 11.30 – Dyskusja;
- 11.40 – Przerwa na kawę;
- 12.00 – Informacje Sekretariatu;
- 12.15 – **Eucharystia pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy.**

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

L. dz. 434/2015

Siedlce, dnia 30 kwietnia 2015 r.

APEL
BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY
O POMOC POSZKODOWANYM W TRZĘSIENIU ZIEMI
W NEPALU (2015)

Drodzy Diecezjanie!

Z bólem przyjmujemy napływające informacje o skali zniszczeń wywołanych trzęsieniem ziemi, które nawiedziło 25 kwietnia br. mieszkańców Nepalu. Liczba ofiar śmiertelnych kataklizmu sięga wielu tysięcy, a oprócz tego tysiące osób zostało rannych i straciły cały dorobek życia.

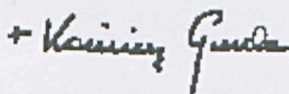
Do wyrażenia solidarności z poszkodowanymi w Nepalu zaapelował zarówno Ojciec Święty Franciszek, który poprosił o modlitwę i pomoc materialną ze strony wspólnoty międzynarodowej, jak również Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski abp Stanisław Gądecki, zachęcając, aby niedziela 10 maja br. stała się w Polsce dniem modlitwy i wsparcia materialnego dla poszkodowanych w tym kataklizmie.

W związku z powyższym, zarządzam we wszystkich Parafiach Diecezji Siedleckiej, przeprowadzenie **zbiórki pieniężnej do puszek w niedzielę 10 maja br.**, jako materialne wsparcie dla wszystkich, którzy ucierpieli w wyniku trzęsienia ziemi w Nepalu. Ufam, że pozyskane środki pomogą w zaspokojeniu ich najpilniejszych potrzeb życiowych.

Wszystkich zaś ludzi dobrej woli, zwłaszcza duchowieństwo, wspólnoty zakonne i wiernych proszę o modlitwę w intencji poszkodowanych i ludzi niosących im pomoc.

Niech Bóg wynagrodzi Waszą wrażliwość serc i otwarcie na dramat ludzkiego cierpienia.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

L. dz. 436/2015

Siedlce, dnia 30 kwietnia 2015 r.

Zebrane ofiary proszę przekazać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Biuro Caritas Diecezji Siedleckiej, ul. Budowlanej 1, 25-100 Siedlce, tel. 25 742 10 10, e-mail: biuro@caritas-siedlce.pl

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Wszystkie ofiary proszę przekazywać przelewem na konto Caritas Diecezji Siedleckiej: ING Bank Śląski S.A. 38 1050 1953 1000 0090 3049 6757 z dopiskiem „Nepal 2015” lub bezpośrednio w biurze Caritas w Siedlcach przy ul. Budowlanej 1, czynnym od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00, najpóźniej do 20 maja br.

Biuro Caritas Diecezji Siedleckiej

ul. Budowlanej 1

25-100 Siedlce, tel. 25 742 10 10, e-mail: biuro@caritas-siedlce.pl

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr Wojciech GAWAŁKO zwolniony z urzędu proboszcza parafii Motwica (30.04.2015 r.)

Ks. mgr Robert PONIKOWSKI mianowany referentem duszpasterstwa rodzin w dekanacie siedleckim (17.04.2015 r.)

Ks. kanonik dr Marek PALUSZKIEWICZ zwolniony z funkcji przewodniczącego Sekretariatu II Synodu Diecezji Siedleckiej (14.04.2015 r.)

Ks. mgr lic. Jan BABIK mianowany przewodniczącym Sekretariatu II Synodu Diecezji Siedleckiej (14.04.2015 r.)

Ks. dr Jerzy DUDA mianowany zastępcą przewodniczącego Sekretariatu II Synodu Diecezji Siedleckiej (14.04.2015 r.)

KOMUNIKATY KURII

ZAPROSZENIE NA SPOTKANIA REJONOWE DLA CZŁONKÓW KÓŁ ŻYWEGO RÓŻAŃCA

**Czcigodni Księża Proboszczowie,
Zelatorki i Zelatorzy Kół Żywego Różańca!**

Mając na uwadze troskę o właściwą formację teologiczną i duchową członków Żywego Różańca (zob. Statut ŻR paragraf 5, punkt 4, podpunkt 4) pragniemy bardzo serdecznie zaprosić na spotkania rejonowe dla członków Kół Żywego Różańca naszej diecezji (przede wszystkim zelatorki i zelatorów oraz moderatorów parafialnych).

Odbędą się one w następujących rejonach:

18 kwietnia w Garwolinie – parafia Przemienienia Pańskiego (dekanaty: garwoliński, osiecki, łaskarzewski, rycki, żelechowski);

25 kwietnia w Białej Podlaskiej – parafia pw. Wniebowzięcia NMP (dekanaty: bialski południowy, bialski północny, terespolski, janowski, łosicki, międzyrzeczki);

9 maja w Siedlcach – parafia pw. św. Józefa (dekanaty: siedlecki, adamowski, domanicki, grębkowski, łukowski I, łukowski II, suchożebrski, zbuczynski);

16 maja w Parczewie – parafia pw. św. Jana Chrzciciela (dekanaty: parczewski, hański, komarowski, radzyński, wisznicki, włodawski).

Na spotkania zapraszają:

*Wydział Duszpasterski
Kurii Diecezjalnej Siedleckiej*

oraz

*ks. Paweł Wiatrak
Diecezjalny Moderator
Stowarzyszenia Żywy Różaniec*

Siedlce, dnia 31 marca 2015 r.

**INFORMACJA
O REKOLEKCJACH KAPLAŃSKICH
PROWADZONYCH PRZEZ PRAŁATURĘ OPUS DEI**

Czcigodni Księża,

Poniżej przesyłam informację o rekolekcjach kapłańskich prowadzonych przez prałaturę Opus Dei w „Dworku” w Bożej Woli.

REKOLEKCJE DLA KSIĘŻY DIECEZJALNYCH W 2015 R.

Rekolekcje w 2015 r. trwają trzy **pełne** dni (połowa dnia pierwszego od obiadu i zakończenie ostatniego do śniadania):

od **poniedziałku Wielkanocnego 6 kwietnia** (godz. 19:00) do **piątku 10 kwietnia** (godz. 9:30);

od **poniedziałku 22 czerwca** (godz. 13:00) do **piątku 26 czerwca** (godz. 9:30);

od **poniedziałku 19 października** (godz. 13:00) do **piątku 23 października** (godz. 9:30);

od **poniedziałku 23 listopada** (godz. 13:00) do **piątku 27 listopada** (godz. 9:30).

Zapisy: ksieza@dworek.org.pl lub telefonicznie: 503 960 256.

ks. dr Mateusz Czubak

Wicedyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 1 kwietnia 2015 r.

KOMUNIKAT
WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO
O REJONOWYCH SPOTKANIACH RAD PARAFIALNYCH

Czcigodni Księża Proboszczowie!

W nawiązaniu do listu Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy z dnia 2 kwietnia br., zapraszającego na Rejonowe Spotkanie Rad Parafialnych, pragnę poinformować, że na to spotkanie powinni przybyć **Księża Proboszczowie wraz z dwoma przedstawicielami swojej Rady Parafialnej** zgodnie z podanym przez Pasterza Diecezji porządkiem: do Białej Podlaskiej, Siedlec i Garwolina. Spotkania będą miały charakter szkoleniowo-formacyjny. Mamy nadzieję, że podjęta na zjazdach tematyka posłuży ożywieniu, właściwej organizacji oraz dobrej współpracy z Radami na poziomie parafialnym.

PROGRAM REJONOWYCH SPOTKAŃ
RAD PARAFIALNYCH:

- 10.00 – **Powitanie i rozpoczęcie obrad** – ks. dr Jerzy Duda, Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego;
- **Wprowadzenie w tematykę** – Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda;
 - **„Kościół nie jest demokracją. Klerykaizm, świeckość – i co dalej?”** – ks. kan. mgr lic. Wojciech Hackiewicz (wykładowca Teologii Fundamentalnej WSD w Siedlcach);
 - **„Zasady funkcjonowania, statut, zadania i obowiązki Rad Parafialnych oraz Rad ds. Ekonomicznych w świetle obowiązującego Prawa Kanonicznego Kościoła Katolickiego”**;
– ks. dr Marcin Bider (prorektor i wykładowca Prawa Kanonicznego WSD w Siedlcach);
- 11.30 – Przerwa na kawę;
- 11.50 – **„Udział Rad parafialnych w budowaniu żywego Kościoła”**
– ks. mgr lic. Stanisław Chodźko, proboszcz parafii p.w. św. Stanisława BM w Zbuczynie wraz z przedstawicielem Rady Parafialnej;

- „**Propozycja zaangażowania członków Rad Parafialnych w działalność charytatywną**” – ks. mgr M. Bienkowski – dyrektor Caritas Diecezji Siedleckiej;
- **Dyskusja**;
- **Podsumowanie spotkania** – ks. dr Jerzy Duda, Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego.

Z wyrazami głębokiego szacunku,
in Christo

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

L. dz. 342/2015

Siedlce, dnia 2 kwietnia 2015 r.

**ZAPROSZENIE
NA XVII PIELGRZYMKA RODZIN
DO SANKTUARIUM ŚW. JÓZEFA W SIEDLCACH**

Domowy Kościół wraz Duszpasterstwem Rodzin Diecezji Siedleckiej serdecznie zaprasza Duszpasterzy, Rodziny, osoby samotne na **XVII PIELGRZYMKĘ RODZIN DO SANKTUARIUM ŚW. JÓZEFA W SIEDLCACH**. Podczas pielgrzymki pragniemy w szczególny sposób odkrywać świętego Józefa jako wzór mężczyzny oraz zaczerpnąć światła i mocy do życia miłością w codziennym życiu.

Pielgrzymka będzie miała miejsce tradycyjnie 30 kwietnia 2015 r. Rozpocznie się o 19.00 w Katedrze, a zakończy Mszą św. o 24.00 w Sanktuarium św. Józefa.

PRZEBIEG PIELGRZYMKI JEST NASTĘPUJĄCY:

- 19.00 – Powitanie Pielgrzymów w Katedrze;
- 19.30 – Modlitwa Różańcowa. Tajemnica Światła (w drodze do Sanktuarium św. Józefa);
- 20.15 – Nabożeństwo do św. Józefa (w Sanktuarium św. Józefa);
- 21.00 – Konferencja „Świat mężczyzny” (br. dr Piotr Zajączkowski);
- 22.15 – Przerwa na herbatę;
- 23.30 – Przygotowanie do Eucharystii;
- 24.00 – Eucharystia pod przewodnictwem Księdza Biskupa Piotra Sawczuka.**

W imieniu organizatorów
ks. Marek Andrzejuk
Moderator Diecezjalny Ruchu Światło-Życie

Łuków, dnia 9 kwietnia 2015 r.

**ZAPROSZENIE
NA SPOTKANIE KAPŁANÓW
POSŁUGUJĄCYCH W RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE**

Serdecznie zapraszam kapłanów posługujących w Ruchu Światło-Życie (wśród dzieci, młodzieży, rodzin) na spotkanie formacyjne. Odbędzie się ono 13 kwietnia 2015 r. w Domu „Moria” w Łukowie (Al. Kościuszki 21b). Początek o 19.30.

W programie: nieszpory, konferencja „Ewangelizacja w myśli sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego. cz. 1”, dzielenie się posługą, agapa.

ks. Marek Andrzejuk

Moderator Diecezjalny Ruchu Światło-Życie

Łuków, dnia 9 kwietnia 2015 r.

KOMUNIKAT
KIEROWNIKA DZIAŁU DUSZPASTERSTWA RODZIN

W dniu 16 kwietnia (czwartek) 2015 r. o godz. 19.00 w Domu Rekolekcyjnym w Siedlanowie k. Radzyna Podlaskiego odbędzie się spotkanie Dekanalnych Duszpasterzy Rodzin. Celem spotkania jest omówienie przygotowań przed planowanym Diecezjalnym Dniem Rodziny w Parczewie 10 maja br.

Obecność Dekanalnych Duszpasterzy Rodzin jest obowiązkowa. W przypadku trudności prosimy o wydelegowanie zastępcy.

Z wyrazami szacunku

ks. dr Jacek Sereda

Kierownik Działu Duszpasterstwa Rodzin

Siedlce, dnia 10 kwietnia 2015 r.

KOMUNIKAT
WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO
O FORMACJI STAŁEJ KAPŁANÓW
DIECEZJI SIEDLECKIEJ 2014/2015

W imieniu ks. kan. Marka Matusika przekazuję Księżom poniższą informację:

FORMACJA STAŁA KAPŁANÓW
DIECEZJI SIEDLECKIEJ 2014/2015

Ks. Biskup Ordynariusz Kazimierz Gurda w trosce o stałą formację kapłanów diecezji siedleckiej zaprasza księży z ostatnich 10 roczników święceń, na kolejne spotkanie cyklu *Formatio permamens*, do Domu Rekolekcyjnego przy WSD w Nowym Opolu.

Najbliższe spotkanie 17-18 kwietnia 2015 r.

W piątek 17 kwietnia br. na godz. 19.00 zapraszam księży z tzw. grupy młodszej to jest z roczników święceń: 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 i innych. Proszę zaplanować sobie nocleg w domu rekolekcyjnym przy WSD.

Na sobotę 18 kwietnia br. na godz. 10.00 zapraszamy również księży z tzw. grupy starszej to jest z roczników święceń: 2005, 2006, 2007, 2008 i innych.

W razie jakichś pytań i wątpliwości prosimy o kontakt:

Ks. kan. dr Marek Matusik tel. 692 289 024.

Ks. Krzysztof Domański tel. 504 162 175 lub krzysztofdomanski@wp.pl.

PRZYKŁADOWY PROGRAM SPOTKANIA:

Piątek:

Zjazd i zakwaterowanie (17.04.2015 grupa młodsza)

Godz. 19.00 – Nieszpory (kaplica w domu rekolekcyjnym); konferencja ascetyczna;

Godz. 19.45 – wystawienie Najświętszego Sakramentu i adoracja (możliwość Spowiedzi);

Godz. 20.45 – zakończenie Adoracji;
Godz. 20.50 – spotkanie z Ks. Biskupem;
– Kompleta.

Sobota:

Godz. 7.00 – pobudka;
Godz. 7.30 – medytacja;
Godz. 8.00 – śniadanie;
Godz. 8.30 – Jutrznia; konferencja;
Godz. 9.30 – spotkanie przy kawie;
Godz. 10.00 – formacja intelektualna (wg własnego programu);
Godz. 13.00 – obiad.

FORMACJA STAŁA KAPŁANÓW – TERMINY SPOTKAŃ I GRUPY:

17-18 kwietnia 2015 – grupa II (młodsza) roczniki: 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 i inne.

24-25 kwietnia 2015 – grupa I (starsza) roczniki: 2005, 2006, 2007, 2008 i inne.

15-16 maja 2015 – grupa II (młodsza) roczniki: 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 i inne.

29-30 maja 2015 – grupa I (starsza) roczniki: 2005, 2006, 2007, 2008 i inne.

5-6 czerwca 2015 – grupa II (młodsza) roczniki: 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 i inne.

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 11 kwietnia 2015 r.

**ZAPROSZENIE
NA SPOTKANIE Z CYKLU
INSPIROWANEGO ZBLIŻAJĄCYM SIĘ JUBILEUSZEM
1050 ROCZNICY CHRZTU POLSKI**

Bractwo św. Judy Tadeusza, Wydział Duszpasterski Kurii Siedleckiej oraz I Katolickie Liceum Ogólnokształcącym im. Świętej Rodziny w Siedlcach zapraszają na kolejne popularno-naukowe spotkanie z cyklu inspirowanego zbliżającym się Jubileuszem 1050 rocznicy Chrztu Polski.

Odbędzie się ono w czwartek 23 kwietnia 2015 r., o godz. 19:00, w auli I Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego w Siedlcach (ul. Bpa Świrskiego 54). Centralną treść stanowić będzie wykład ks. dra Jacka Seredy pt.: **„Małżeństwo chrześcijańskie w refleksji teologicznej od Soboru Watykańskiego II aż do papieża Franciszka”**.

Spotkanie ma charakter otwarty. Serdecznie zapraszamy.

W imieniu wszystkich organizatorów

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 17 kwietnia 2015 r.

KOMUNIKAT
WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO
O ZASADACH ORGANIZOWANIA ORAZ OGŁASZANIA
PIELGRZYMEK W PARAFIACH

Czcigodni Księża,

Z polecenia Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy przypominam, że w dniu 1 września 2014 r. zostało powołane do istnienia Diecezjalne Centrum Pielgrzymkowo-Turystyczne „ARKA”, działające w ramach Fundacji Pamięci Unitów Podlaskich „ARKA”. Zadaniem Centrum, na czele którego stoi mianowany przez Biskupa Siedleckiego dyrektor jest organizacja i koordynacja wyjazdów grup pielgrzymkowych z terenu Diecezji Siedleckiej, troska o bezpieczeństwo, dbałość o odpowiadanie standardy pielgrzymek, a także zapewnienie duchowej opieki ich uczestnikom. W zakres działalności Centrum wchodzi również promocja miejsc pielgrzymkowych naszej diecezji, przygotowanie tras, przewodników i oferty pielgrzymkowej dla osób z zewnątrz.

W związku z powyższym księża, którzy organizują zagraniczną pielgrzymkę parafialną zobowiązani są obok skierowania do Biskupa Siedleckiego prośby o wydanie zgody na organizację pielgrzymki **zgłosić swój wyjazd do Diecezjalnego Centrum Pielgrzymkowo-Turystycznego „ARKA”** oraz wypełnić formularz zgłoszeniowy dostępny na stronie www.arkapielgrzymuj.pl w zakładce „Do pobrania”. Pozwoli to nie tylko na koordynację ruchu pielgrzymkowego w diecezji, ale również na podniesienie standardów bezpieczeństwa.

Dotyczy to również sytuacji, gdy parafia nie jest bezpośrednim organizatorem pielgrzymki, a jedynie ogłasza pielgrzymkę organizowaną przez inne Instytucje/osoby prywatne. **Takie pielgrzymki zarówno krajowe jak i zagraniczne muszą być zgłoszone do Diecezjalnego Centrum Pielgrzymkowego. W przeciwnym razie księża nie powinni do ich udziału zachęcać wiernych.**

Prośbę do Biskupa Ordynariusza i formularz zgłoszeniowy do Centrum Pielgrzymkowego piszemy zanim rozpoczniemy organizację pielgrzymki, nawet jeżeli wyjazd, z przyczyn niezależnych, nie dojdzie do skutku, o czym również informujemy Centrum.

Diecezjalne Centrum Pielgrzymkowo-Turystyczne „ARKA” uzyskało wpis do Rejestru Organizatorów Turystyki i Pośredników Turystycznych Województwa Mazowieckiego nr 1577, dzięki czemu samodzielnie organizuje pielgrzymki w kraju i za granicą. **Calkowity zysk z pielgrzymek, przeznaczany jest na rzecz Sanktuarium Męczenników Podlaskich w Pratulinie.** Centrum Pielgrzymkowe, jak każda instytucja diecezjalna, co kwartał przedstawia swoje rozliczenie do Diecezjalnej Rady Ekonomicznej.

Ponadto, nasze Diecezjalne Centrum Pielgrzymkowe podjęło działania zmierzające do wyłonienia i przygotowania grupy świeckich przewodników pielgrzymkowych, specjalizujących się przede wszystkim w przybliżaniu pielgrzymom historii oraz kultury naszej diecezji. Osoby te będą służyły jako przewodnicy zarówno dla grup diecezjalnych jak i tych spoza jej granic. Już dziś zachęcamy Księży, aby planując pielgrzymki po naszej diecezji, uwzględniali możliwość korzystania w tym zakresie z usług naszego Centrum Pielgrzymkowego. Ma to szczególne znaczenie w kontekście zbliżającego się Jubileuszu 200-lecia powstania naszej diecezji, a tym samym poznania jej bogatej historii i kultury.

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

L. dz. 379/2015

Siedlce, dnia 17 kwietnia 2015 r.

APEL O MODLITWĘ ZA OJCZYZNĘ

Maj, to miesiąc w sposób szczególnie poświęcony Matce Bożej. W tych dniach, w kościołach i przy przydrożnych kapliczkach gromadzą się wierni, by oddać cześć Najświętszej Maryi Pannie. Ona dla każdego pokolenia Polaków była nauczycielką wiary, powtarzając przez wieki: „Zróbcie wszystko, cokolwiek mój Syn wam powie” (J 2,5).

Kult maryjny w tym miesiącu jest dodatkowo wzmocniony akcentami patriotycznymi, związanymi z Uroczystością NMP Królowej Polski, wraz z przypomnieniem ślubów Jana Kazimierza z 1656 r., czy też Uroczystością św. Stanisława – biskupa męczennika, głównego patrona Polski. Odwołanie do duchowości maryjnej stanowiło istotny element opatrnościowej posługi w podtrzymaniu wiary i polskości w naszym kraju kardynała Stefana Wyszyńskiego oraz późniejszego papieża, Karola Wojtyły.

Mając to na uwadze, chciałbym w imieniu Biskupa Siedleckiego zachęcić to podjęcie w czasie sprawowanych nabożeństw majowych szczególnej modlitwy w intencji naszej Ojczyzny. Pogłębiający się kryzys polityczny i moralny, brak jedności w narodzie, przemiany społeczne oraz zbliżające się wybory prezydenckie nakładają na wierzących obowiązek większego zaangażowania się w duchową krucjatę modlitwy o odnowę, błogosławieństwo i dobrą przyszłość dla Polski i Polaków. Dlatego też proszę, by każdego dnia tego miesiąc, przy okazji nabożeństwa majowego odmawiać wraz z wiernymi „Modlitwę za Ojczyznę” – ks. Piotra Skargi.

„Boże, Rządco i Panie narodów, z ręki i karności Twojej racz nas nie wypuszczać, a za przyczyną Najświętszej Panny, Królowej naszej, błogosław Ojczyźnie naszej, by Tobie zawsze wierna, chwałę przyniosła Imieniu Twemu a syny swe wiodła ku szczęśliwości. Wszchemogący wieczny Boże, spuść nam szeroką i głęboką miłość ku braciom i najmilszej Matce, Ojczyźnie naszej, byśmy jej i ludowi Twemu, swoich pożytków zapomniawszy, mogli służyć uczciwie. Ześlij Ducha Świętego na sługi Twoje, rządy kraju naszego sprawujące, by wedle woli Twojej ludem sobie powierzonym mądrze i sprawiedliwie zdołali kierować. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen”.

Treść jej znajduje się również w „Porządku nabożeństw w Diecezji Siedleckiej” na str. 118. Dziękując za zrozumienie i troskę o przyszłość naszej Ojczyzny, z wyrazami szacunku, in Christo

ks. dr Jerzy Duda

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, dnia 30 kwietnia 2015 r.

ZMARLI KAPŁANI

KS. SŁAWOMIR MALON (1962-2015)

Urodził się 10 stycznia 1962 r. w Łukowie, a rodzicami jego byli Leopold i Bronisława, rolnicy mieszkający w miejscowości Sięciaszka. Na chrzcie świętym w rodzinnej parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie otrzymał imiona Sławomir Stanisław. Jego ojciec zmarł w 1981 r., stąd też dalszy wysiłek wychowania pięciorga dzieci spoczywał na matce.

Po ukończonej Szkole Podstawowej w 1977 r. uczył się dalej w Zasadniczej Szkole Zawodowej i następnie w Technikum Mechanicznym w Łukowie i tam otrzymał świadectwo dojrzałości w 1983 r.

Zaraz po maturze złożył podanie o przyjęcie do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach, uzasadniając swoją prośbę tym, że „chce zostać kapłanem i pomagać ludziom w drodze do zbawienia”. Pozytywne opinie o kandydacie przedstawili, ówczesny proboszcz parafii ks. Marian Olszak i prefekt religii ks. Tomasz Kostecki, którzy zauważyli jego „pobożność i pochodzenie z dobrej religijnej rodziny” oraz „gorliwość jako ucznia na katechezie i systematyczne praktyki religijne młodzieńca”.

Odbył sześćoiletne seminaryjne studia filozoficzno-teologiczne i 24 czerwca 1989 r. w katedrze siedleckiej, otrzymał święcenia kapłańskie z rąk bpa Jana Mazura.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej (1989-1992), św. Stanisława w Siedlcach (1992-1993), Ulan (1993-1998), Stoczek Łukowski (1998-1999), Łaskarzew (1999-2004). Uzyskał w 1996 r. tytuł magistra teologii na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie.

Pierwszą samodzielną placówką duszpasterską była parafia Wargocin (2004-2006) w dekanacie łaskarzewskim. Od 15.07.2006 r. był proboszczem parafii Trójcy Świętej w Wiśniewie k. Mińska Mazowieckiego. Tutaj posługiwał prawie przez 10 lat do śmierci. Od 2007 r. pełnił funkcję dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie grębkowskim, a w 2009 r. biskup siedlecki Zbigniew Kiernikowski, zatwierdził jego wybór na wicedziekana dekanatu grębkowskiego na 5-letnią kadencję.

W posłudze duszpasterskiej wykazywał troskę i gorliwość kapłańską, był życzliwym oraz słuchającym duszpasterzem, a także serdecznym kolegą wobec kapłanów.

Późna jesienią ubiegłego roku pojawiły się objawy choroby, guz w głowie. Podał się skomplikowanemu leczeniu szpitalnemu. W parafii wspomagali go inni kapłani. Ostatnio przebywał na plebanii parafialnej i tam zmarł 28 kwietnia 2015 r. Przeżył 53 lata, w tym prawie 26 lat w kapłaństwie.

Modlitwne pożegnanie zmarłego Proboszcza odbyło się po południu 29 kwietnia 2015 r. w kościele parafialnym w Wiśniewie k. Mińska Mazowieckiego. Żałobnym nieszporem i Mszy św. przewodniczył bp Piotr Sawczuk, który wygłosił homilię. Wspólnie koncelebrowało około 100 kapłanów z diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej i warszawsko-praskiej. Kościół napenił się wiernym z parafii Wiśniew i Wargocin. Szkoły i strażacy wystawili poczty sztandarowe. Obecny był Szwadron Tradycji Ułańskiej, który w Wiśniewie zatrzymuje się na nocleg, podczas swojej pielgrzymki.

Po zakończeniu uroczystości modlitwnych w ostatnim pożegnaniu głos zabrali: Hanna Wocial, wójt gminy Jakubów; przedstawiciel Rady Parafialnej; ks. Marek Sidoruk, proboszcz par. Stara Wieś jako kolega z roku święceń kapłańskich; ks. Dariusz Cabaj, poprzedni proboszcz Wiśniewa i pochodzący z tej samej parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie; ks. Wojciech Zadrozny, proboszcz par. Wyszaków, serdeczny i zaprzyjaźniony kolega. Na zakończenie ks. Krzysztof Pawelec, proboszcz i dziekan grębkowski, pożegnał konfratru dekanalnego i podziękował wszystkim za obecność i modlitwę.

Następnego dnia, w południe 30 kwietnia, odbyły się uroczystości pogrzebowe w kościele Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie, rodzinnej parafii Zmarłego. Mszy św. koncelebrowanej z udziałem ponad 150 kapłanów, przewodniczył Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda, który także wygłosił homilię. Przy trumnie zgromadziła się rodzina Zmarłego, licznie przybyli przyjaciele i koledzy z lat szkolnych oraz wierni z parafii łukowskich.

Po Mszy św. pogrzebowej, odczytano list z kondolencjami jaki nadesłał ks. prałat Bogdan Sewerynik, pracownik Kongregacji ds. Biskupów w Watykanie, kolega z roku święceń kapłańskich. W ostatnim pożegnaniu przemawiali również: ks. kan. Grzegorz Stolarski, także kolega z roku święceń, przedstawiciel parafii Wiśniew oraz siostra zmarłego ks. Sławomira.

Miejscowy proboszcz ks. prał. Tadeusz Dzięga, podziękował wszystkim za obecność i modlitwę za śp. ks. Sławomira. Następnie w kondukcje żałobnym ciało przeprowadzono na miejscowy cmentarz grzebalny i tam zostało złożone w grobie rodzinnym.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

DODATEK

SŁOWO REKTORA KATOLICKIEGO UNIWERSYTETU LUBELSKIEGO JANA PAWŁA II NA WIELKANOC 2015 ROKU

W CHRYSZTUSOWYM KRZYŻU NADZIEJA NASZA

Szanowni i Drodzy Przyjaciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II!

I. „Syn Człowieczy musi być wydany w ręce grzeszników i ukrzyżowany, lecz trzeciego dnia zmartwychwstanie” (Łk 24,7)

Przeżywając Święta Wielkanocne, w szczególności zaś Triduum Paschalne, wpatrujemy się w krzyż Chrystusa. Przypominamy sobie, dlaczego właśnie on jest naszym godłem, znakiem rozpoznawczym oraz źródłem naszej dumy i nadziei. Przez cały Wielki Tydzień towarzyszymy męce i śmierci naszego Zbawiciela, aby następnie wejść w radosne świętowanie zmartwychwstania, trwające przez oktawę Wielkiej Nocy. Cieszymy się z tego, że Chrystus zmartwychwstał i jest z nami. Musimy być jednak świadomi, że zmartwychwstanie Chrystusa nie jest cofnięciem czasu, nie uchyla Wielkiego Piątku. Zmartwychwstały Chrystus pokazuje apostołowi Tomaszowi swoje rany, które jaśniej chwałą, ale nie znikają (J 20,24-29). Analogicznie w *Apokalipsie św. Jana* (Ap 4-5) widzimy tryumf Baranka, który wkracza na tron Boga, ma siedem duchów Boga i z ręki Boga bierze księgę. Zastępy niebieskie padają na twarz przed Nim tak samo jak przed Bogiem. Autor natchniony podkreśla jednak, że zobaczył „stojącego Baranka, jakby zabitego” (Ap 5,6). Również duchy, które oddają Barankowi pokłon aż do ziemi, uznają go za godnego wstąpienia na tron Boga, ponieważ „został zabity” i „nabył ludzi swoją krwią” (Ap 5,9), a całe stworzenie poddaje się potędze i władzy „Baranka zabitego” (Ap 5,12). Tryumf zmartwychwstania nie przekreśla więc krzyża, przeciwnie, czyni krzyż znakiem chwały dla wszystkich wyznawców Jezusa Chrystusa.

Trzeba jednak mieć świadomość, że w świecie starożytnym krzyż nie był zwykłą szubienicą, nie był jednym z wielu narzędzi wykonywania wyroku śmierci. Krzyż był uznawany za karę najokrutniejszą i najcięższą. Skazaniec nie tylko ponosił śmierć w długotrwałych męczarniach, ale podlegał też najwyższemu upokorzeniu, wręcz odczłowieczeniu. Żydzi uznawali, że człowiek powieszony na drzewie jest przeklęty przez Boga (Pwt 21,23; Ga 3,13). Jak dowiadujemy się ze *Zwoju świątynnego*, znalezione go w Qumran, i z *Talmudu*, kara powieszenia na drzewie była zarezerwowana dla zdrajców Boga i narodu, bluźnierców najgorszego rodzaju. Paganie nazywali ukrzyżowanie karą niewolniczą, a skazańców – wyżerką kruków.

Przekształcenie znaku największego pohańbienia w symbol nieskończonej chwały wskazuje na wielkie duchowe zwycięstwo chrześcijaństwa nad starym światem. W IV w. cesarz Konstantyn Wielki zniósł karę śmierci przez ukrzyżowanie na znak szacunku dla Chrystusa, a już kilka pokoleń później krzyż stał się częstym tematem literatury i sztuki, ulubionym godłem królów i rycerzy, znakiem służby zdrowia i opieki charytatywnej, pojawił się na centralnych placach miast i na rozstajach dróg w świecie kultury śródziemnomorskiej, zwanej także łacińską czy zachodnią. To niezwykle zwycięstwo krzyża stanowi źródło i początek cywilizacji europejskiej.

II. „Zrąb tożsamości europejskiej jest zbudowany na chrześcijaństwie” (Jan Paweł II, *Homilia w czasie Mszy św. odprawionej na placu przed katedrą, Gniezno, 3 czerwca 1997*)

O Europie od dawna mówiono, że została zbudowana na trzech wzgórzach: Akropolu, Kapitolu i Gulgocie. Ateński Akropol pierwotnie służył jako forteca, a później stał się dla Ateńczyków głównym miejscem kultu religijnego. Górujący nad Atenami, jest też symbolem greckiej filozofii. Kapitol to najważniejsze z siedmiu wzgórz Rzymu. Na nim wznosiła się twierdza i najważniejsza świątynia, tutaj też zaczynała się najsłynniejsza z rzymskich dróg – *Via Sacra* (Droga Święta). Kapitol stanowi symbol prawa rzymskiego. Gulgota to, oczywiście, miejsce śmierci Chrystusa. Góra, na której stanął krzyż Zbawiciela, symbolizuje religię chrześcijańską. Mówiąc, że Europa została zbudowana na trzech wzgórzach: Akropolu, Kapitolu i Gulgocie, stwierdzamy, że źródło i autentyczną konstytucję cywilizacji europejskiej stanowi grecka filozofia, rzymskie prawo oraz religia i etyka chrześcijańska.

W rzeczywistości te trzy wzniesienia nie są jednak sobie równe. Golgota odgrywa rolę szczególną. Cywilizację europejską stworzyli bowiem chrześcijanie, którzy z zagłady starożytnego świata ocalili i przechowali to, co ten świat stworzył i miał najcenniejszego: grecką filozofię i rzymskie prawo, czyli rozum i sprawiedliwość. Przejęli od Greków racjonalną wizję świata i człowieka, a także same metody racjonalnego poznawania, przeciwstawiając je barbarzyńskim zabobonom. Od Rzymian przejęli idee ładu społecznego i zasady współżycia międzyludzkiego, a także metody rozwiązywania sporów między ludźmi oraz między jednostką a społeczeństwem, przeciwstawiając je prawu silniejszego. Chrześcijanie nie tylko przenieśli ideały Greków i Rzymian przez okres wędrówki ludów, ale również przyswoili te ideały, dogłębnie je przetworzyli i udoskonalili, dając początek prawdziwemu humanizmowi. To właśnie chrześcijanie tchnęli w antyczną spuściznę ducha wolności, braterstwa i miłości, które stały się znakiem rozpoznawczym ich cywilizacji. Nie jest wobec tego przesadą stwierdzić, że Europa została zbudowana na jednej górze, na Golgocie, na której przechowano również największe skarby Akropolu i Kapitolu. Europę zbudowano na Golgocie, to znaczy na krzyżu. Dlatego krzyż jest nie tylko symbolem religijnym, symbolem miłości Chrystusa do człowieka, ale również symbolem naszej cywilizacji, a także symbolem prawdziwego humanizmu. Krzyż jest najwłaściwszym godłem Europy, która przecież pierwotnie nosiła miano *Christianitas*.

Wszyscy zdajemy sobie sprawę z tego, że od pewnego czasu właśnie Europa w znacznym stopniu odrywa się od swoich chrześcijańskich fundamentów. Od kilku pokoleń propagatorzy niewiary obiecują, że kiedy zostaną rozerwane kajdany chrześcijaństwa, nastąpi wielkie i ostateczne wyzwolenie człowieka. Adam Mickiewicz ukazał taką postawę w wierszu *Filozof i Bóg emigrant* „Wygналиśmy z serc Boga, weźmiem dobra po nim, / Gadać o nim i pisać do niego zabronim; / Mamy nań sto gąb brzęmiących i piór ostrych krocie, / A ten zbrodniarz emigrant myśli o powrocie?”

Dokąd takie wyzwolenie prowadzi, możemy już dzisiaj obserwować. Po epoce wielkich, zbrodniczych totalitaryzmów, nastąpiły czasy sceptycyzmu, czasy ludzi, którzy nie wiedzą, w co wierzyć i do czego dążyć. Ponadto obserwujemy odrodzenie różnych form fanatyzmu i fundamentalizmu, które na naszych oczach uzewnętrzniają się w terroryzmie. Kiedy w aktach terroru giną niewinni ludzie, wszyscy jesteśmy przerażeni. Solidaryzujemy się z ofiarami, nawet jeśli ideowo jest nam do nich bardzo daleko. Przez

europiejskie miasta przechodzą marsze wsparcia. Można jednak zapytać, czy zlaicyzowana Europa może skutecznie przeciwstawić się rosnącym w siłę fundamentalizmom, które w swej istocie są sprzeczne z ideałami Ewangelii. Czy ma na to dość duchowej siły?

Negatywna odpowiedź na to pytanie musi prowadzić do pytania podstawowego: jakie jest źródło kryzysu naszej cywilizacji? Czy przypadkiem zamierzone odwrócenie się od krzyża nie okazało się odcięciem od jedyne-go źródła duchowej siły? Oddajmy raz jeszcze głos Mickiewiczowi: „Mó-wisz: Niech sobie ludzie nie kochają Boga, / Byle im była cnota i Ojczyzna droga. / Głupiec mówi: Niech sobie źródło wyschnie w górach, / Byleby mi płynęła woda w miejskich rurach” (*Źródła*).

Zarówno w Święta Wielkanocne, jak i przez cały rok musimy zadawać sobie te pytania: czy Europa, Zachód, nasza cywilizacja mogą istnieć bez krzyża? dokąd nas prowadzi dystansowanie się i odrywanie od najgłębsze-go fundamentu naszej kultury?

III. „[...] uniwersytet katolicki ma olbrzymie zadanie do spełnienia [...]” (ks. Idzi Radziszewski, *Uniwersytet katolicki w Polsce*)

Drodzy Przyjaciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła III!

Nasza Uczelnia powstała prawie sto lat temu jako odpowiedź na to właśnie pytanie. Założyciel i pierwszy rektor KUL ks. Idzi Bene-dykt Radziszewski rozumiał doskonale, że Polska i europejska kultura może się rozwijać tylko wtedy, gdy krzyż Chrystusa głęboko zapanuje na tej ziemi swoje korzenie. Ówczesny biskup lubelski Marian Leon Fulman pisał o tym w tekście wydanym z okazji śmierci ks. Radziszewskiego: „W uświadomieniu katolickim całej Polski i w głębinach duszy polskiej położeniu fundamentów wiary widział jedyne drogi do szczęścia narodu [...]”. W roku 1918, kiedy Polska odradzała się po ponad stu latach niewoli, trwała ożywiona dyskusja na temat kształtu duchowej i kulturowej tożsa-mości powstającego państwa. Kształcenie i wychowywanie przyszłej eli-ty katolickiej w nowo założonym Uniwersytecie Lubelskim było zdaniem ks. Radziszewskiego dziejową koniecznością.

Troska o duchowy kształt Polski, Europy i świata towarzyszy nie-ustannie ludziom wierzącym w Chrystusa. Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II, wierny ideałom swojego założyciela, pokonując wciąż róż-ne trudności, chroni i rozwija kulturę zakorzenioną w Golgocie, a przez

nią również w Akropolu i Kapitolu, poprzez służbę prawdzie, Bogu i Ojczyźnie. Podobnie jak w roku 1918 istnienie uniwersytetu katolickiego jest narodowym skarbem, który trudno byłoby przecenić. Naśladując naszych poprzedników, zabiegamy o to, żeby katolicka uczelnia w Polsce była jak najlepszym ośrodkiem badań naukowych i profesjonalnego kształcenia młodzieży. Łączymy nowoczesność z mocnym zakorzeniem w tradycji. Prowadzimy studia na 9 wydziałach i ponad 40 kierunkach. Jesteśmy dynamicznym i tętniącym młodzieżą ośrodkiem uniwersyteckim.

Cieszymy się, że tysiące młodych ludzi wybierają naszą uczelnię. Oprócz studentów polskich kształcimy setki obcokrajowców ze Stanów Zjednoczonych, Chin, Nigerii, Wielkiej Brytanii, Francji, Syrii, Ukrainy i innych państw. Naszym przyjaciółom, duchownym i świeckim, z serca dziękujemy za modlitwę, każdą formę wsparcia i towarzyszenie nam w bez mała 100-letniej historii. Potrzebujemy się wzajemnie, by wracając do korzeni naszej cywilizacji, kształcić i wychowywać młodzież gotową – zgodnie z pragnieniem św. Jana Pawła II – budować cywilizację miłości. Wszystkich zapraszamy do odwiedzenia gościnnych murów KUL, maturzystów zaś do studiowania na tym jedynym uniwersytecie katolickim w Polsce i jednym z najstarszych w kraju. Wyznacznikami naszej uczelni są niezmiennie: jasno sprecyzowana misja i tożsamość, wysoki poziom nauczania, edukacja przygotowująca do zaistnienia na rynku pracy oraz formacja duchowa w myśl uniwersyteckiej dewizy *Deo et Patriae* (Bogu i Ojczyźnie).

Drodzy Przyjaciele KUL,

Wszystkim Wam w imieniu całej społeczności akademickiej składam najlepsze życzenia wielkanocne. Niech Chrystus przygarnie Was i Wasze Rodziny do swego Najświętszego Serca przebitego na krzyżu dla naszego zbawienia i niech Was umocni mocą swojego zmartwychwstania.

ks. prof. dr hab. Antoni Dębiński
Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
Jana Pawła II

**KOMUNIKAT REKTORA
KATOLICKIEGO UNIwersYTETU LUBELSKIEGO
JANA PAWŁA II**

Troska o wychowanie katolickie dzieci i młodzieży jest wspólnym obowiązkiem rodziców i Kościoła katolickiego.

W czasie, gdy maturzyści dokonują wyboru uczelni i podejmują kluczowe decyzje dotyczące ich życia, zachęcam serdecznie do rozważenia studiów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim i zapraszam wszystkich maturzystów do zapoznania się z ofertą edukacyjną KUL.

KUL to jedyna uczelnia w Polsce realizująca z sukcesami od blisko 100 lat zadania szkolnictwa katolickiego na poziomie uniwersyteckim w zakresie nauk humanistycznych, społecznych, prawnych, teologicznych, filozoficznych i ścisłych. Prowadzi badania naukowe i kształci młodzież w duchu harmonii między nauką i wiarą.

Studia na KUL gwarantują wysoki poziom nauczania, solidną formację katolicką oraz wykształcenie umożliwiające sprawne wejście na rynek pracy. Nasi absolwenci są przygotowywani do dojrzałego i odpowiedzialnego uczestniczenia w życiu publicznym.

Rekrutacja na kolejny rok akademicki w tym szacownym Uniwersytecie już trwa – wykorzystajmy tę szansę.

ks. prof. Antoni Dębiński
Rektor KUL

KAZANIE ABP. STANISŁAWA GĄDECKIEGO W DACHAU

ŚWIATŁO W CIEMNOŚCIACH

Kazanie abp. Stanisława Gądeckiego, przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski – 70-lecie wyzwolenia obozu koncentracyjnego Dachau – Pielgrzymka duchowieństwa polskiego i Polonii w Niemczech do Dachau (Freising – 29.04.2014).

1. Zazwyczaj pielgrzymka jest drogą do miejsca świętego, a nie do miejsca przekłętą. Do miejsca, które stanowi sacrum, a nie *mysterium iniquitatis*. My zaś podjęliśmy dzisiaj pielgrzymowanie do miejsca, które stało się pierwowzorem i modelem dla innych obozów koncentracyjnych. A jednak również nasze dzisiejsze, wspólne pielgrzymowanie kapłanów i wiernych do Dachau ma swoje uzasadnienie. Przybyliśmy tam, by wyrazić nasz wielki szacunek dla tych, którzy tam cierpieli. By prosić Boga o pokój i pojednanie dla wszystkich, którzy w obecnej godzinie naszych dziejów wciąż cierpią pod panowaniem przemocy zrodzonej przez nienawiść.

a. Dachau to znaczący etap historii cierpienia w Europie w czasie II wojny światowej. Zaludnili go więźniowie z wszystkich krajów podbitej Europy. Z ok. 250 tys. osób uwięzionych, 148 tys. zostało zamordowanych. Jakże to miejsce przejmująco groźne i zarazem porusza nasze serca, gdy przywołujemy na pamięć twarze poszczególnych osób, które zginęły w mrokach obozowych. Pojedyncze twarze tej wielkiej wspólnoty cierpienia: członków antynazistowskiej niemieckiej opozycji, komunistów, socjalistów i chadeków, potem Żydów, Romów i Sinti, Świadków Jehowy i homoseksualistów. Ludzie z różnych grup społecznych i różnych narodów.

A pośród nich duchowni z Kościołów chrześcijańskich. William W. Quinn, oficer U.S. Army napisał w sprawozdaniu z wyzwolenia obozu: „Dachau, 1933-1945, pozostanie na zawsze jako jeden z najstraszliwszych w historii symboli barbarzyństwa. [...] Za tymi słowami kryją się godziny i lata życia w tych warunkach, biografie młodych i dojrzałych kapłanów, kapłanów poddanych zwątpieniu i tych, co byli ostoją wiary dla innych. Podstawowym narzędziem pogardy dla człowieka jest ogołocenie, odarcie go ze wszystkiego. Znamy ten gest bardzo dokładnie jako poprzedzający

ukrzyżowanie Chrystusa. W Dachau zabierano więźniom wszystko, ale oprócz rzeczy materialnych, zabierano im także imię, honor, poczucie wartości. Rodzaj prac, jakie wykonywali polscy kapłani dobitnie świadczył o pogardzie hitlerowskich oprawców i o pozbawieniu księży-więźniów poczucia osobistej godności. Tym, co jednak szczególnie musiało sprawiać cierpienie – była próba zabrania im Boga. Nie wolno było im odprawiać mszy świętej, odmawiać brewiarza, modlić się i mieć przy sobie jakiegokolwiek przedmiotu kultu religijnego. Zakazano także posługi duchowej umierającym więźniom”.

Była tam 2794 diakonów, zakonników, księży, biskupów różnych wyznań chrześcijańskich. W momencie wejścia na teren obozu usłyszeli: „Ihr seid ehrlos, wehrlos und rechtlos. Ihr habt hier zu arbeiten oder zu verrecken!”. Aż 1780 spośród nich było duchownymi katolickimi. Byli oni najgorzej traktowanymi w obozie. Zakazano im odprawiania Mszy świętych i nabożeństw. Z liczby 1780 – zamordowano 868 polskich duchownych. Kapłańska Golgota Zachodu. Prawdziwa szkoła męczenników.

Dlatego na zewnętrznej ścianie kaplicy „Śmiertelnego Lęku Pana Jezusa” umieszczono napis:

*„Tu w Dachau, co trzeci zamęczony był Polakiem,
Co drugi z więzionych tu księży Polskich
złożył ofiarę życia”.*

b. Nie są to bynajmniej jedyne straty pośród duchowieństwa w czasie II wojny światowej. Ogółem straty Kościoła katolickiego w Polsce w czasie drugiej wojny światowej wynoszą 2801 osób duchownych (w tym 6 biskupów, 1863 kapłanów diecezjalnych i 63 kleryków oraz 289 kapłanów zakonnych, 86 kleryków i 205 braci i 289 zakonnic). Stanowiło to 28 procent ówczesnego duchowieństwa polskiego.

W polskiej świadomości zbiorowej nie ma wiedzy o tym, iż to polskie duchowieństwo poniosło w czasie II wojny światowej największe procentowe straty spośród wszystkich grup zawodowych w kraju.

W tym kontekście warto zacytować „Zapiski więzienne” kardynała Stefana Wyszyńskiego. Pod datą 25 września 1953 roku aresztowany przez władze komunistyczne prymas pisał: „Lękałem się, że już nie będę miał udziału w tym zaszczycie, którego doznali wszyscy moi koledzy z ławy seminaryjnej. Wszyscy oni przeszli przez obozy koncentracyjne i więzienia. Większość z nich oddała tam swe życie; kilku wróciło w stanie

inwalidztwa, jeden umarł po odbyciu więzienia polskiego. W ten sposób wypełniła się w części zapowiedź, którą w roku 1920 na wiosnę dał nam profesor liturgiki i dyrektor Seminarium Niższego we Włocławku, ksiądz Antoni Bogdański. Niezapomniany ten człowiek podczas pewnego wykładu liturgii powiedział: „Przyjdzie czas, gdy przejdziecie przez takie udręki, o jakich człowiek naszego wieku nawet myśleć nie umie. Wielu kapłanom wbijać będą gwoździe w tonsury, wielu z nich przejdzie przez więzienie...”

Przykłady heroicznej postawy polskiego duchowieństwa, zakonników i sióstr zakonnych oraz świeckich katolików, więźniów obozów i innych miejsc zagłady, ukazały namacalnie procesy beatyfikacyjne i kanonizacyjne ojca Maksymiliana Kolbego, biskupa Michała Kozala, 11 sióstr nazaretanek z Nowogródka, księdza Stefana Frelichowskiego oraz 108 męczenników niemieckiego nazizmu. Ich wyniesienie na ołtarze jest wystawieniem duchowego pomnika, będącego trwałym upamiętnieniem męczeństwa także pozostałych ofiar zbrodni oraz wezwaniem do ewangelicznego przebaczenia prześladowcom.

c. Dzisiejsza pielgrzymka musi zastanowić się nad przyczyną *mysterium iniquitatis*. O niej to pisał św. Jan Paweł II: „Skoro człowiek sam, bez Boga, może stanowić o tym, co jest dobre, a co złe, może też zdecydować, że pewna grupa ludzi powinna być unicestwiona. [...] Chodziło tu zazwyczaj o eliminację w wymiarze fizycznym, ale czasem także moralnym: mniej lub bardziej drastycznie osoba była pozbawiana przysługujących jej praw. [...] Dlaczego się to wszystko dzieje? Jaki jest korzeń tych ideologii pooświeceniowych? Odpowiedź jest jednoznaczna i prosta: dzieje się to po prostu dlatego, że odrzucono Boga jako Stwórcę, a przez to jako źródło stanowienia o tym, co dobre, a co złe. Odrzucono to, co najgłębiej stanowi o człowieczeństwie, czyli pojęcie ‘natury ludzkiej’ jako ‘rzeczywistości’, zastępując ją ‘wytworem myślenia’ dowolnie kształtowanym i dowolnie zmienianym według okoliczności” („Pamięć i tożsamość”). Tak, to miejsce niemieckiej historii niemal namacalnie ostrzega nas przed tym, do czego jest zdolny człowiek wychowany w duchu sprzeciwu wobec Stwórcy, pragnący zapanować nad światem.

Gdy nadchodził koniec niewoli, komendant obozu zwrócił się do naczelnych władz Gestapo w Berlinie z zapytaniem, czy nie byłoby lepiej oddać obóz w ręce aliantów. Odpowiedź brzmiała: Żaden żywy więzień nie może dostać się w ręce wroga. Reszta, która nie została ewakuowana

z obozu, miała zostać rozstrzelana w niedzielę o godzinie 21.00. Aby temu zapobiec, więźniowie z komanda ogrodniczego wysłali w sobotę trzech swoich delegatów do amerykańskiego dowództwa, informując je o zamiarach SS-manów. Dowództwo amerykańskie, które miało zamiar zająć Dachau w poniedziałek, a najpóźniej we wtorek, zdecydowało uczynić to szybciej. Dnia 29 kwietnia o godz. 17.25 obóz został wyzwolony przez osiemdziesięciu żołnierzy z 7 armii Patrona. To wyzwoleni księża uznali za cud. Dnia 22 kwietnia 1945 roku złożyli ślubowanie, iż ci którzy przeżyją obóz, będą pielgrzymować do św. Józefa w Kaliszu w podzięce za wybawienie. I temu ślubowaniu pozostali wierni.

Wydarzenie to uzmysławia nam, że istnieje „miara wyznaczona złu”. Z pozoru zdawać się mogło, że to zło, które programowo przekreślało obecność krzyża było mocniejsze. Jeśli jednak popatrzymy nieco wnikliwiej na dzieje ludów i narodów, które przeszły przez próbę systemów totalitarnych i prześladowań za wiarę, wówczas odkrywamy w nich wyraźną, obecność zwycięskiego krzyża Chrystusa. To zło – choć po ludzku tak potężne, wydające się złem absolutnym, zdolnym zniszczyć do cna, poddać człowieka i naród bezbrzeżnej rozpaczcy – to zło ma jednak swoją granicę poza którą traci moc. Tą granicą jest tajemnica odkupienia, ostateczne zwycięstwo Boga nad złem. Zwycięstwo, którego miarą jest krzyż i zmartwychwstanie.

Z tego ogromnego tłumu więźniów wyłaniają się przed naszymi oczami kontury świetlistych, błogosławionych postaci. 44 polskich księży ogłoszonych już błogosławionymi w pierwszej grupie męczenników II wojny światowej (13.05.1999). W drugiej grupie – których proces aktualnie się toczy – następnych 20. A nie są to bynajmniej jedyni męczennicy Dachau wyniesieni na ołtarze. Któż nie zna błogosławionego księdza Georga Häfnera z Würtzburga, błogosławionego księdza Karla Meisnera z diecezji Münster, holenderskiego karmelitę błogosławionego Titusa Brandsma. Na tym miejscu, w którym Bóg – przez heroiczne czyny swoich świadków – potwierdził miarę wyznaczoną złu.

2. Czy tajemnica odkupienia jest również odpowiedzią na zło naszych czasów? Na to zło, które dzisiaj rozgrywa się na Ukrainie, na Bliskim Wschodzie, w Afryce. Na roszczenia tych, którzy faktycznie odrzucają Boga, chociaż nieraz wykorzystując Jego imię dla swoich zbrodni. Na mechanizm zła, którego nie da się wykorzenić przez zwykłe pakt, przymierza i kompromisy.

Owszem, nie można osiągnąć autentycznego pokoju bez odwołania się do prawdy o Bogu i prawdy o człowieku. Na dramatycznym tle naszych czasów tym, którzy są poddawani programowemu oddziaływaniu zła, nie pozostaje nikt inny i nic innego poza Chrystusem i krzyżem, jako źródłem duchowej samoobrony, jako rękojmą zwycięstwa.

Przemoc niszczy to, czego chciałaby bronić: ludzkiej godności, życia, wolności. Przemoc jest kłamstwem, bowiem sprzeciwia się prawdzie naszego człowieczeństwa (por. KKK, 496). Pokój natomiast będzie zawsze zagrożony tam, gdzie człowiekowi nie przyznaje się tego, co mu się sprawiedliwie należy jako człowiekowi, gdy nie szanuje się jego godności, a stosunki międzyludzkie nie są ukierunkowane na dobro wspólne. Lecz pokój jest nie tylko owocem sprawiedliwości. On jest także dziełem miłości. „Prawdziwy istotny pokój wypływa raczej z miłości aniżeli sprawiedliwości, gdyż sprawiedliwość usuwa raczej wszystko, co pokojowi stoi na przeszkodzie, więc szkody, więc krzywdy, podczas kiedy pokój jest właściwie wynikiem miłości” (*Gaudium et spes*, 78).

Słusznie więc pisze ks. Ludwik Bujasz, kapłan i więzień Dachau, tuż po wyzwoleniu z Dachau: Ludzkość powinna nareszcie poznać swoje błędy i wejść na drogę pokoju, ucząc się istnieją dwa najważniejsze przykazania: Kochać Boga i kochać bliźniego. Bez praktykowania tych dwóch zginie cała ludzkość i próżna będzie praca nad pokojem (por. Ks. Ludwik Bujasz, *Dachau*, Łódź 1946, 5).

Dlatego – przez wstawiennictwo wszystkich więźniów obozu koncentracyjnego Dachau – wołamy do Boga o święty dar pokoju. O ten pokój, który buduje się dzień po dniu, zachowując porządek ustanowiony przez Boga. Najpierw o pokój przeżywany we własnym sercu, w rodzinach, w różnych formach społecznego zrzeszania się, we wspólnocie politycznej, w końcu także we wspólnocie międzynarodowej. Nie osiągnie się tego ideału pokoju, „jeżeli nie zabezpieczy się dobra poszczególnych osób, a ludzie nie będą z zaufaniem i w sposób wolny obdarzać się nawzajem skarbami ducha i talentów (KKK, 495).

ZAKOŃCZENIE

Modliliśmy się dzisiaj w miejscu, które ostatecznie objawiło *mysterium misericordiae*, a zarazem stało się samo w sobie apelem.

Wysłuchiwaliśmy się w mowę tego miejsca, w pieśń życia, tych, którzy oddali swoje życie za nadzieję dla nas. Chcemy zamilknąć wobec straszliwego zmagania, które odnawia się także dzisiaj.

Chcemy więc złożyć hołd wszystkim tym, którzy giną współcześnie jako ofiary nienawiści, wrogości religijnej, wspominamy o chrześcijanach, dzisiaj najbardziej prześladowanych, ale również o wyznawcach innych religii.

Chcemy wreszcie zebrać ich głosy i złączyć z naszymi w jednym wspólnym wołaniu, powtarzając słowa św. Jana Pawła z jego wstrząsającej homilii z pielgrzymki do Polski w 1979, z odwiedzin w obozie zagłady Auschwitz: „dlatego proszę wszystkich, którzy mnie słuchają, ażeby skupili się, ażeby skupili wszystkie siły w trosce o człowieka. Tych zaś którzy słuchają mnie z wiarą w Jezusa Chrystusa, proszę, ażeby skupili się w modlitwie o pokój i pojednanie. Moi drodzy bracia i siostry, nie mam już nic więcej do powiedzenia. Przychodzą mi tylko na myśl słowa Suplikacji: Święty Boże, Święty mocny, Święty a nieśmiertelny! ... Od powietrza, głodu, ognia i wojny... i wojny, wybaw nas, Panie! Amen”.

Z Freising – z kolebki bawarskiego chrześcijaństwa – wołamy słowami „Pieśni słonecznej” św. Franciszka z Asyżu: „Panie, bądź pochwalony przez tych, którzy przebaczą wrogom dla miłości Twojej i znoszą niesprawiedliwość i prześladowania. Błogosławieni, którzy trwają w pokoju i prawdzie, gdyż przez Ciebie, Najwyższy, będą uwieńczeni”.

SPRAWOZDANIE ZE ZBIÓRKI PIENIĘDZY W DIECEZJI SIEDLECKIEJ NA FUNDUSZ STYPENDIALNY FUNDACJI DZIEŁO NOWEGO TYSIĄCLECIA W DNIU PAPIESKIM 2013 I 2014 R.

Decyzją Konferencji Episkopatu Polski, 12 października 2014 r. obchodziliśmy XIV Dzień Papieski pod hasłem „Jan Paweł II – Świętymi Bądźcie!”. Temat świętości, jako fundamentalny w nauczaniu Kościoła i tym samym w myśli świętego Jana Pawła II powrócił jako treść kolejnego Dnia Papieskiego. Niewątpliwie świętość jest dla dzisiejszego świata tematem z jednej strony wstydlivym i wręcz niechcianym, a z drugiej, czasem co prawda nie wprost, ale niezwykle pożądanym. Niektórzy zdają się nie interesować świętością w ogóle, czasem odrzucają ją jako niemożliwą do osiągnięcia lub nawet nikomu niepotrzebną. Tolerują świętość o tyle, o ile dotyczy ona pragnień innych. Jednak wcale niemała rzesza ludzi poszukuje świętości, łaknie jej i za nią tęskni.

Podczas kanonizacji bł. Kingi, 16 czerwca 1999 r. Ojciec Święty Jan Paweł II przekazał nam fundamentalną myśl: „Bracia i siostry, nie lękajcie się chcieć świętości! Nie lękajcie się być świętymi! Uczynicie (...) nowe tysiąclecie erą ludzi świętych!”. Przekonywał, że „święci nie przemijają”, że „żyją świętymi i chcą świętości”. Znamienne jest, że św. Jan Paweł II wielokrotnie, wyraźnie i wprost zachęcał wszystkich bez wyjątku słuchaczy do sięgania po świętość. Nie lękał się przypominać światu, że posiada on w sobie czasem nieuświadomioną potrzebę świętości. Ojciec Święty ukazywał ją jako rozwiązanie wielu trapiących współczesność problemów, z których ogromna część jest wynikiem odrzucania przez człowieka swego Stwórcy wraz z Jego przykazaniami. Papież Polak postawił nawet diagnozę, że największym nieszczęściem człowieka jest próba budowania na różne sposoby świata bez Boga, bez Jego miłości, bez Jego miłosierdzia i bez Jego przykazań.

XIV już Dzień Papieski, był zachętą do sięgania po świętość zgodnie z nauczaniem Największego z rodu Polaków – już świętego Jana Pawła II.

Dniom papieskim towarzyszy zbiórka kościelna i publiczna pod hasłem „Dzielmy się miłością”. Stanowi ona odpowiedź na wezwanie Jana Pawła II do solidarności z potrzebującymi i jest głównym źródłem finansowania programu stypendialnego Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

Program stypendialny Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” może być realizowany jedynie dzięki ofiarności i dobrej woli społeczeństwa. Każda ofiarowana Fundacji złotówka jest inwestycją w młodzież, która stanowi nadzieję na lepszą przyszłość naszego kraju. Ludzie dobrej woli, pragnący nieść pomoc potrzebującym bliźnim, zgodnie z nauczaniem świętego Jana Pawła II, wspierają budowanie „żywego pomnika” świętego Patrona.

Środki finansowe na statutową działalność Fundacja pozyskuje z kilku źródeł. Największy udział stanowią te gromadzone podczas zbiórek publicznych i kościelnych towarzyszących corocznym obchodom Dnia Papieskiego. Zbiórka pieniędzy pod hasłem „Dzielmy się miłością”, w której corocznie udział bierze blisko 100 tys. wolontariuszy: ministrantów, harcerzy, młodzieży i dorosłych z różnych środowisk wchodzących w skład Ogólnopolskiego Komitetu Organizacyjnego Dnia Papieskiego, jest odpowiedzią na wezwanie Ojca Świętego do solidarności z uboższymi. Zbiórka towarzysząca obchodom Dnia Papieskiego obejmuje kwestę uliczną, akcję telefoniczną i SMS-ową oraz bezpośrednie wpłaty na konto. Cały dochód z owej zbiórki jest przeznaczany na sfinansowanie stypendiów dla podopiecznych Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

Jako organizacja pożytku publicznego Fundacja uzyskuje też dochody z 1% odpisu podatkowego. Jest to drugie pod względem wielkości źródeł pozyskiwania środków na stypendia. Fundacja otrzymuje również wiele wpłat od firm, instytucji i ludzi dobrego serca, począwszy od niewielkich, kilkuzłotowych ofiar, po sumy liczone w dziesiątkach tysięcy złotych.

Podczas XIV Dnia Papieskiego w przeprowadzonej zbiórce kościelnej i publicznej w naszej diecezji, zebrano **239 990,57 zł**. Jest to kwota wyższa o 8550,84 zł w porównaniu z rokiem 2013. Diecezja Siedlecka pod względem zebranych środków na stypendia jest na **6 miejscu** w Polsce. W naszej diecezji programem stypendialnym objętych jest 89 osób. Są to uczniowie gimnazjum, szkół ponadgimnazjalnych oraz studenci. Fundacja obejmuje programem stypendialnym już 2,5 tys. młodych ludzi – od gimnazjalistów po studentów. Rocznie potrzeba na nie 12 mln zł.

Poniżej przedstawiam wykaz parafii i kwotę, jaka została zebrana podczas Dnia Papieskiego w roku 2013 i 2014. Dane zostały sporządzone na podstawie protokołów przesłanych do Wydziału Nauczania oraz informacji uzyskanych w biurze Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”.

Lp.	DEKANAT	PARAFIA	kwota w 2013 r.	kwota w 2014 r.
1.	adamowski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Adamowie	1246,40	1147,67
2.	adamowski	Trójcy Świętej w Jezioranach	935	700
3.	adamowski	Narodzenia Św. Jana Chrzciciela w Poizdowie	550	550
4.	adamowski	Matki Boskiej Częstochowskiej w Radoryżu Kościelnym	500	1787,62
5.	adamowski	Św. Stanisława w Serokomli	300	420
6.	adamowski	Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczalbie	381	372
7.	adamowski	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Wojcieszkwie	910	1100
8.	adamowski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Woli Gułowskiej	1030	970
9.	bialski południowy	Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej	2830	3340
10.	bialski południowy	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Białej Podlaskiej	3000	2300
11.	bialski południowy	Świętej Praksedy w Dokudowie	375	680
12.	bialski południowy	Trójcy Świętej w Huszczy	660	420
13.	bialski południowy	Świętego Jozafata w Korczówce	335	280
14.	bialski południowy	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Kościeniewiczach	323	323

15.	bialski południowy	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łomazach	1156	971
16.	bialski południowy	Matki Bożej Różańcowej w Ortelu Królewskim	240	118
17.	bialski południowy	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Ortelu Książęcym	410	400
18.	bialski północny	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Białej Podlaskiej	1495	2050
19.	bialski północny	Świętej Anny w Białej Podlaskiej	3160,96	2446,30
20.	bialski północny	Św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej	1640	1620
21.	bialski północny	Bł. Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej	4150	4050
22.	bialski północny	Przemienienia Pańskiego w Horbowie	534	598
23.	bialski północny	Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Hrudzie	305	317,70
24.	bialski północny	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Leśnej Podlaskiej	1198	951,39
25.	bialski północny	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowcach	315	290
26.	bialski północny	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Sworach	1150	1016
27.	bialski północny	Św. Michała Archanioła w Witulinie	160	170
28.	bialski północny	Św. Michała Archanioła w Woskrzenicach	214	245
29.	domanicki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Domanicach	600	550

30.	domanicki	Świętej Rodziny w Jastrzębiach Śmiarach	310	253,50
31.	domanicki	Św. Andrzeja Boboli w Rudzie Wolińskiej	374,50	366,50
32.	domanicki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Seroczynie	700	700
33.	domanicki	Nawrócenia Św. Pawła Apostoła w Skórcu	1126	1400
34.	domanicki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Wodyniach	860	810
35.	domanicki	Św. Józefa Robotnika w Wołyńcach	470	500
36.	domanicki	Trójcy Świętej w Żeliszewie	295	316
37.	garwoliński	Trójcy Świętej w Borowiu	186	1250
38.	garwoliński	Matki Boskiej Częstochowskiej w Garwolinie	2200	2555
39.	garwoliński	Przemienienia Pańskiego w Garwolinie	3738,16	2850,50
40.	garwoliński	Matki Boskiej Szkaplerznej w Górkach k/ Garwolina	740	780
41.	garwoliński	Św. Jana Chrzciciela w Górznie	1400	1269,75
42.	garwoliński	Św. Izydora w Marianowie	197,40	404
43.	garwoliński	Podwyższenia Krzyża Świętego w Miętmem	2300	1000
44.	garwoliński	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Parysowie	1260	1510

45.	garwoliński	Św. Jana Pawła II w Sulbinach	1330	900
46.	garwoliński	Św. Józefa w Trąbkach	2211,80	1052
47.	garwoliński	Świętej Rodziny w Uninie	1530	1630
48.	grębkowski	Św. Stanisława w Czerwonce Liwskiej	855	717
49.	grębkowski	Św. Bartłomieja Apostoła w Grębkowie	1290	1300
50.	grębkowski	Matki Boskiej Królowej Korony Polskiej w Kopciach	460	482
51.	grębkowski	Św. Aleksego w Oleksinie	900	750
52.	grębkowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Wierzbnie	727,30	392,50
53.	grębkowski	Trójcy Świętej w Wiśniewie k/Mińska	500	400
54.	grębkowski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Wyszkwowie	314	408
55.	hański	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Dubecznie	370	400
56.	hański	Św. Rajmunda w Hańsku	403,12	390
57.	hański	Św. Stanisława Kostki w Kosyniu	52	230
58.	hański	Matki Boskiej Częstochowskiej w Starym Brusie	333,80	406
59.	hański	Św. Jana Chrzciciela w Uhrusku	180	176

60.	hański	Chrystusa Miłosiernego w Urszulinie	715	1092
61.	hański	Św. Stanisława w Wereszczynie	330	310
62.	hański	Ducha Świętego w Woli Uhruskiej	1035	822
63.	hański	Św. Izydora w Woli Wereszczyńskiej	400	600
64.	hański	Św. Andrzeja Boboli w Wytocznie	160	250
65.	janowski	Trójcy Świętej w Janowie Podlaskim	2095	865
66.	janowski	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Klonownicy Dużej	-	154
67.	janowski	Św. Stanisława w Komarnie	300	300
68.	janowski	Św. Elżbiety Węgierskiej w Konstantynowie	929,21	963,29
69.	janowski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Kornicy	510	710
70.	janowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Pratulinie	588	418
71.	janowski	Trójcy Świętej w Rokitnie	821	705
72.	janowski	Matki Boskiej Częstochowskiej w Szpakach	530	430
73.	komarowski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Drelowie	1081	1040
74.	komarowski	Św. Jozafata w Gęsi	1028	1217,50

75.	komarowski	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Komarówce Podlaskiej	1600	2000
76.	komarowski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Kolembrodach	230	305
77.	komarowski	Św. Stanisława w Ostrówkach	260,10	225,50
78.	komarowski	Opieki Najświętszej Maryi Panny w Przegalinach	392,22	390,70
79.	komarowski	Św. Mikołaja w Radczu	470	336
80.	komarowski	Przemienienia Pańskiego w Rudnie	-	
81.	komarowski	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Szóstce	182	246
82.	komarowski	Św. Michała Archanioła w Witorożu	347,30	209
83.	łaskarzewski	Trójcy Świętej w Gończycach	1087	1200
84.	łaskarzewski	Św. Bartłomieja Apostoła w Korytnicy Łaskarzewskiej	1500	1620
85.	łaskarzewski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łaskarzewie	1475	1578,45
86.	łaskarzewski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Maciejowicach	650	950
87.	łaskarzewski	Św. Jadwigi Śląskiej w Samogoszczy	909,55	790
88.	łaskarzewski	Świętej Rodziny w Sobolewie	820	2026,80
89.	łaskarzewski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Wargocinie	146	135

90.	łaskarzewski	Św. Antoniego w Życzynie	583,90	686,50
91.	łosicki	Św. Wojciecha w Górkach	705	910
92.	łosicki	Św. Jana Chrzciciela w Hadynowie	300	1060,69
93.	łosicki	Św. Antoniego Padewskiego w Huszlewie	900	1380
94.	łosicki	Trójcy Świętej w Łosicach	2268,36	2022
95.	łosicki	Św. Zygmunta Króla w Łosicach	2110	1350
96.	łosicki	Macierzyństwa Najświętszej Maryi Panny w Łuzkach	234	155
97.	łosicki	Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Makarówce	145	150
98.	łosicki	Św. Michała Archanioła w Mordach	1050	1382,82
99.	łosicki	Matki Boskiej Anielskiej w Mostowie	240	230
100.	łosicki	Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Mszannie	139	160,50
101.	łosicki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Niemojkach	413,60	600
102.	łosicki	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Próchenkach	130	150
103.	łosicki	Św. Jakuba Apostoła w Przesmykach	787,50	700
104.	łukowski I	Św. Józefa w Celinach	170	153

105.	łukowski I	Matki Boskiej Częstochowskiej w Grzędówce	535	680
106.	łukowski I	Św. Jana Chrzciciela w Krynce	610	510
107.	łukowski I	Najświętszej Maryji Panny Matki Kościoła w Łukowie	1530	1890
108.	łukowski I	Przemienienia Pańskiego w Łukowie	3351,82	4540
109.	łukowski I	Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Szaniawach	600	500
110.	łukowski I	Dziesięciu Tysięcy Rycerzy Męczenników w Trzebieszowie	2126,60	1826,10
111.	łukowski I	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Zarzeczcu	510,50	423,93
112.	łukowski II	Matki Bożej Królowej Polski w Dąbiu	428	386,70
113.	łukowski II	Chrystusa Króla w Jedlance	750	752
114.	łukowski II	Św. Anny w Jeleńcu	410	450
115.	łukowski II	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie	5353,99	5900
116.	łukowski II	Św. Brata Alberta w Łukowie	983	970
117.	łukowski II	Trójcy Świętej w Staninie	600	550
118.	łukowski II	Św. Marii Magdaleny w Tuchowiczu	350	402
119.	łukowski II	Św. Zofii w Zofiborze	405	450

120.	międzyrzecki	Św. Maksymiliana Kolbego w Brzozowicy Dużej	716,30	650
121.	międzyrzecki	Św. Barbary w Doldze	783,10	501,70
122.	międzyrzecki	Św. Filipa Neri w Kąkolewnicy	1093,50	1057
123.	międzyrzecki	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Kożuszkach	255	205
124.	międzyrzecki	Matki Boskiej Szkaplerznej w Krzewicy	426,40	524,50
125.	międzyrzecki	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Maniach	415,53	670,73
126.	międzyrzecki	Św. Józefa Oblubieńca NMP w Międzyrzecu Podlaskim	3034,75	2255,35
127.	międzyrzecki	Św. Mikołaja w Międzyrzecu Podlaskim	4500	3800
128.	międzyrzecki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Międzyrzecu Podlaskim	820	670
129.	międzyrzecki	Chrystusa Króla w Międzyrzecu Podlaskim	2176	2518,35
130.	międzyrzecki	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Polskowoli	454	645
131.	osiecki	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Gościawiu	400	500
132.	osiecki	Matki Boskiej Bolesnej w Goźlinie	1850	1380
133.	osiecki	Św. Bartłomieja Apostoła w Osiecku	1957,83	1747,63
134.	osiecki	Św. Izydora w Ostrówku	658,90	610

135.	osiecki	Matki Boskiej Kodeńskiej w Pilawie	1625	1570
136.	osiecki	Wszystkich Świętych w Sobieniach Jeziorach	542,60	935,85
137.	osiecki	Św. Jana Chrzciciela w Warszawicach	1350	2170
138.	osiecki	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Wildze	600	628
139.	osiecki	Matki Boskiej Częstochowskiej w Zabieżkach	420	440
140.	parczewski	Św. Apostołów Szymona i Tadeusza w Brzostówce	270	315
141.	parczewski	Najświętszego Serca Jezusowego w Dębowej Kłodzie	540	580
142.	parczewski	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Kodeńcu	630,80	590
143.	parczewski	Imienia Najświętszej Maryi Panny w Kolanie	234,50	300
144.	parczewski	Niepokalanego Poczęcia NMP w Milanowie	260	253
145.	parczewski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Ostrowie Lubelskim	850	940
146.	parczewski	Św. Jana Chrzciciela w Parczewie	2700	2820
147.	parczewski	Opatrzności Bożej w Parczewie	600	1515
148.	parczewski	Św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Rozkopaczewie	500	418,20
149.	parczewski	Przemienienia Pańskiego w Siemieniu	428	520

150.	parczewski	Trójcy Świętej w Sosnowicy	840	900
151.	parczewski	Św. Wojciecha w Tyśmienicy	287	295,50
152.	parczewski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Uścimowie	1205	1100
153.	radzyński	Najświętszej Maryi Panny Wspomożycielki Wiernych w Borkach	540	725
154.	radzyński	Św. Andrzeja Boboli w Gąsiorach	356	322
155.	radzyński	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Kocku	1038,50	1763,70
156.	radzyński	Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim	4017	3874
157.	radzyński	Św. Anny w Radzynie Podlaskim	815	500
158.	radzyński	Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim	3260,84	2557
159.	radzyński	Św. Antoniego Padewskiego w Turowie	615,70	610,24
160.	radzyński	Św. Małgorzaty w Ulanie	1500,87	1924
161.	radzyński	Św. Anny w Wohyniu	710	830
162.	radzyński	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Woli Osowińskiej	-	882
163.	rycki	Św. Maksymiliana Kolbe w Bazanowie	390	360
164.	rycki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bobrownikach	520	260

165.	rycki	Św. Sebastiana w Brzezinach	200	447
166.	rycki	Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie	1815	1930
167.	rycki	Św. Piusa V w Dęblinie	1190	1230
168.	rycki	Św. Jana Chrzciciela w Kłoczewie	765	757
169.	rycki	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Leopoldowie	467	438
170.	rycki	Św. Wojciecha w Nowodworze	480	380
171.	rycki	Św. Jakuba Apostoła w Piotrowicach	300	250
172.	rycki	Najświętszego Zbawiciela w Rykach	5951	7301
173.	rycki	Podwyższenia Krzyża Świętego w Sobieszynie	450	450
174.	rycki	Św. Marcina Biskupa w Sęzycy	450	830
175.	rycki	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Żabiance	720	635
176.	siedlecki	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Siedlcach – Katedralna	3741,87	3930
177.	siedlecki	Bł. Męczenników Podlaskich w Siedlcach	570	715
178.	siedlecki	Bożego Ciała w Siedlcach	2681	2711
179.	siedlecki	Ducha Świętego w Siedlcach	2465	1400

180.	siedlecki	Miłosierdzia Bożego w Siedlcach	1550	1420
181.	siedlecki	Św. Jana Pawła II w Siedlcach	-	717,23
182.	siedlecki	Św. Józefa w Siedlcach	4115	4356
183.	siedlecki	Św. Maksymiliana Kolbe w Siedlcach	1829,10	1515
184.	siedlecki	Św. Stanisława w Siedlcach	1900,30	3314,74
185.	siedlecki	Św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siedlcach	2986	1815
186.	suchożebrski	Św. Szymona i Tadeusza Apostołów w Czolomyjach Narodzenia	630	610
187.	suchożebrski	Najświętszej Maryi Panny w Hołudzi	290	260
188.	suchożebrski	Św. Antoniego w Kotuniu	805	440
189.	suchożebrski	Św. Mikołaja Biskupa w Krzeslinie	400	340
190.	suchożebrski	Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej w Krynicy	320	400
191.	suchożebrski	Św. Jadwigi w Mokobodach	793	500
192.	suchożebrski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Niwiskach	542	578
193.	suchożebrski	Św. Bartłomieja Apostoła w Paprotni	274	200
194.	suchożebrski	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Starym Opolu	930	1020,95

195.	suchożebrski	Św. Marii Magdaleny w Suchożebrach	1590	1622,50
196.	terespolski	Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Choroszczyńce	350	332
197.	terespolski	Św. Anny w Kodniu	1820	1660
198.	terespolski	Zmartwychwstania Pańskiego w Kopytowie	207	110
199.	terespolski	Św. Nikity w Kostomłotach	-	
200.	terespolski	Przemienienia Pańskiego w Malowej Górze	500	865
201.	terespolski	Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Małaszewiczach	273	410
202.	terespolski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Neplach	416	310
203.	terespolski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Piszczacu	1990	2045
204.	terespolski	Trójcy Świętej w Połoskach	92	81
205.	terespolski	Trójcy Świętej w Terespolu	1840	2120
206.	terespolski	Św. Anny w Tuczniej	500	280
207.	terespolski	Św. Stanisława Kostki w Wólce Dobryńskiej	543	589
208.	wisznicki	Najświętszego Serca Jezusowego w Horodyszczach	120	230
209.	wisznicki	Św. Tomasza Biskupa z Willanowy w Jabłoni	611	467,50

210.	wisznicki	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Motwicy	589,40	468,30
211.	wisznicki	Podwyższenia Krzyża Świętego w Opolu Podedwórz	640	560
212.	wisznicki	Trójcy Świętej w Paszenkach	349	270
213.	wisznicki	Św. Jana Ewangelisty w Polubiczach	300	150
214.	wisznicki	Św. Stanisława w Rossoszu	410	372
215.	wisznicki	Św. Mikołaja w Rozwadówce	316	341,20
216.	wisznicki	Przemienienia Pańskiego w Wisznicach	1499,64	1669,37
217.	wisznicki	Podwyższenia Krzyża Świętego w Żeszczynce	340	
218.	włodawski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Dolhobrodach	351	305
219.	włodawski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Hannie	268	374
220.	włodawski	Przemienienia Pańskiego w Jabłecznej	42	100
221.	włodawski	Matki Bożej Bolesnej w Lacku	180	247,80
222.	włodawski	Św. Mikołaja w Lubieniu	550	837
223.	włodawski	Św. Augustyna w Różance	172	204
224.	włodawski	Matki Bożej Różańcowej w Sławatyczach	250	373,70

225.	włodawski	Św. Jana Jałmużnika we Włodawie Orchówku	514	570
226.	włodawski	Św. Ludwika we Włodawie	1012	2425,32
227.	włodawski	Najświętszego Serca Jezusowego we Włodawie	890	1650
228.	włodawski	Nawiedzenia Matki Bożej Kodeńskiej w Żukowie	-	100
229.	zbuczynski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bejdach	320	300
230.	zbuczynski	Matki Boskiej Anielskiej w Dziewulach	600	700
231.	zbuczynski	Matki Boskiej Częstochowskiej w Krzesku	432	458
232.	zbuczynski	Najświętszego Serca Jezusowego w Krzymoszach	320	400
233.	zbuczynski	Św. Mikołaja Biskupa w Pruszyńcu	602	900,35
234.	zbuczynski	Św. Andrzeja z Awelinu w Radomyślu	350	910,65
235.	zbuczynski	Św. Jana Chrzciciela w Radzikowie Wielkim	300	310
236.	zbuczynski	Najświętszego Serca Jezusowego w Wiśniewie k /Siedlec	840	860
237.	zbuczynski	Św. Stanisława w Zbuczynie	1680	1280
238.	zbuczynski	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Zembrach	503	520
239.	zelechowski	Przemienienia Pańskiego w Grabowie Szlacheckim	505	150
240.	zelechowski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Hucie Dąbrowie	150	110

241.	zelechowski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Miastkowie	1170	950
242.	zelechowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Okrzei	1055	1087,50
243.	zelechowski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Stoczku Łukowskim	3017	3060
244.	zelechowski	Św. Antoniego Padewskiego w Wandowie	790	521
245.	zelechowski	Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Wilczyskach	845	890
246.	zelechowski	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Woli Zadybskiej	200	223,50
247.	zelechowski	Św. Anny w Zwoli	570,80	463
248.	zelechowski	Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Żelechowie	2871	3450

Pomoc udzielona stypendystom jest przejawem urzeczywistniania słów Wielkiego Polaka w praktyce życia codziennego i obrazem braterskiej miłości. Daje to podopiecznym Fundacji możliwość rozwijania ich pasji i podejmowania nauki na najbardziej prestiżowych placówkach w kraju.

W imieniu Stypendystów Diecezji Siedleckiej serdecznie dziękuję wszystkim ofiarodawcom za wsparcie tego dzieła, jakim jest program stypendialny dla uzdolnionej młodzieży oraz za zaangażowanie podczas XIV Dnia Papieskiego, który przeżywaliśmy 12 października 2014 roku.

ks. dr Paweł Kindracki
Diecezjalny koordynator
Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”

PRO MEMORIA LITURGICZNE SANCTA SANCTE TRACTANDA SUNT

Liturgiczna celebrowanie zbawczych czynów wcielonego Syna Bożego winna dokonywać się zawsze w dyscyplinie wiary. Pomocą do takiej celebrowanie są księgi liturgiczne i prawo liturgiczne, stanowione przez Stolicę Apostolską, oraz z jej woli, w ściśle określonym zakresie, przez konferencje biskupów. Celebrowanie w dyscyplinie wiary gwarantuje owocne uczestnictwo wiernych w owocach paschy Wcielonego Słowa oraz wzrost i apostołską dynamikę Kościoła. Zabezpiecza przed samowolą, która skutecznie zaciemnia, a nawet uniemożliwia właściwe rozumienie czynności liturgicznych, które są miejscem i sposobem zbawczej obecności paschalnego Chrystusa. Tu zostaną przypomniane zasady dotyczące celebrowanie liturgii, zwłaszcza Eucharystii, głoszenia homilii, oraz stypendiów mszalnych.

1. Kościół przypomina, że „w liturgii nikomu, chociażby nawet był kapłanem, nie wolno na własną rękę niczego dodawać, ujmować lub zmieniać (KL 22 § 3). Przewodniczący, czyli kapłan, więc biskup lub prezbiter, „sprawuje Najświętszą Ofiarę „in persona Christi” – to znaczy więcej niż „w imieniu” czy „w zastępstwie” Chrystusa. **„In persona” to znaczy: w swoim sakramentalnym utożsamieniu się z Prawdziwym i Wiecznym Kapłanem**, który Sam tylko Jeden jest prawdziwym i prawowitym Podmiotem i Sprawcą tej swojej Ofiary – i przez nikogo właściwie nie może być w jej spełnianiu wyręczony”. Dlatego przewodniczący „nie może uważać siebie za „właściciela”, który dowolnie dysponuje tekstem liturgicznym i całym najświętszym obrzędem jako swoją własnością i nadaje mu kształt osobisty i dowolny. Może to się czasem wydawać bardziej efektowne, może nawet bardziej odpowiadać subiektywnej pobożności, jednakże obiektywnie jest zawsze zdradą tej jedności, która się w tym Sakramencie jedności nade wszystko winna wyrażać”. Jego obowiązkiem jest respektowanie przepisów liturgicznych. „W warunkach normalnych nieliczenie się z przepisami liturgicznymi musi być odbierane **jako brak poszanowania dla Eucharystii** – podyktowany może indywidualizmem, a może bezkrytycznym stosunkiem do lansowanych opinii, a może jakimś brakiem ducha wiary” (Jan Paweł II, List na Wielki Czwartek 1980, *Tajemnica i kult Eucharystii*, nr 8, 12).

2. **Odnosnie do homilii** należy pamiętać, że „homilia, będąca częścią liturgii, jest bardzo zalecana: stanowi bowiem pokarm konieczny dla podtrzymania chrześcijańskiego życia” (OWMR 65). „Homilię winien z zasady głosić kapłan celebrujący. **Może on ją zlecić kapłanowi koncelebrującemu lub niekiedy, zależnie od okoliczności, także diakonowi, nigdy zaś osobie świeckiej.** W szczególnych przypadkach i ze słusznej przyczyny homilię może wygłosić także biskup lub prezbiter, który uczestniczy w celebracji, choć nie może koncelebrować” (OWMR 66, zob. Episkopat Polski, *Wskazania po ogłoszeniu nowego wydania Ogólnego wprowadzenia do mszału rzymskiego* (9.03.2005), nr 23, „Anamnesis” 42 (2005), s. 25-34).

Stolica Apostolska przypomina z mocą, że od głoszenia homilii „**wykluczeni zostają wierni nie wyświęceni, nawet jeśli pełnią funkcję tak zwanych «asystentów duszpasterskich» lub katechetów (...)** Niedopuszczalna jest praktyka, stosowana w pewnych okolicznościach, powierzania homilii seminarzystom studiującym teologię, jeszcze nie wyświęconym. Nie można bowiem traktować homilii jako ćwiczenia przygotowującego do przyszłej posługi” (zob. Kongregacja ds. Duchowieństwa, Papieska Rada ds. Świeckich, Kongregacja Nauki Wiary, Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Kongregacja ds. Biskupów, Kongregacja ds. Ewangelizacji Narodów, Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrwanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Papieska Rada ds. Interpretacji Tekstów Prawnych, *Instrukcja o niektórych kwestiach dotyczących współpracy wiernych świeckich w ministerialnej posłudze kapłanów* (15.08.1997), art. 3, § 1, „Liturgia Sacra” 5 (1999), nr 1, s. 17).

Stolica Apostolska przypomina, że „należy pamiętać, iż w myśl zapisu kan. 767 § 1 wszelkie wcześniejsze przepisy, które dopuszczały wiernych nie wyświęconych do wygłaszania homilii w czasie celebracji eucharystycznej uznaje się za zniesione. **Owo dopuszczenie zostaje cofnięte, tak że nie może być przywrócone mocą żadnego zwyczaju.** Zakaz dopuszczania świeckich do głoszenia homilii podczas celebracji Mszy świętej odnosi się również do alumnów seminariów, studentów teologii i tych, którzy podjęli się zadania, jak się określa, „asystentów duszpasterskich”, nie wyłączając również wszelkich innych grup, ruchów, wspólnot lub stowarzyszeń świeckich” (zob. Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, *Instrukcja Redemptionis sacramentum* (25.03.2004), Pallottinum 2004, nr 65-66).

3. Prawodawca kościelny **dopuszcza możliwość wygłoszenia, podczas celebracji mszalnej, przez osoby świeckie lub osoby życia konsekrowanego krótkiego świadectwa.** Tak określa tę możliwość: „Dopuszczalne jest wprowadzenie do liturgii krótkiego komentarza, pozwalającego ją lepiej zrozumieć, a także – w wyjątkowych przypadkach – ewentualnych świadectw, które powinny być zawsze dostosowane do przepisów liturgicznych i składane podczas liturgii eucharystycznych sprawowanych ze szczególnych okazji, jeśli rzeczywiście mogą one być przydatne do zobrazowania homilii wygłoszonej jak zwykle przez celebransą. Te komentarze i świadectwa nie powinny przybierać takiej formy, która zatarałaby różnicę między nimi a homilią” (zob. *Instrukcja o niektórych kwestiach dotyczących współpracy wiernych świeckich w ministerialnej posłudze kapłanów*, dz. cyt. art. 3, § 2).

Episkopat Polski precyzuje tę ogólną zasadę, określoną przez Stolicę Apostolską, stanowiąc, że „jeśli zajdzie potrzeba, aby świecki przekazał wiernym zgromadzonym w kościele jakieś informacje albo świadectwo o życiu chrześcijańskim (np. o formacji alumnów, życia osób konsekrowanych czy pracy misjonarzy), **należy to zasadniczo przenieść poza celebrację Mszy Świętej.** Z poważnych jednak przyczyn **można takie informacje lub świadectwa przekazać po odmówieniu przez kapłana modlitwy po Komunii.** Praktyka ta nie może stać się jednak zwyczajem. Co więcej, te informacje i świadectwa w żadnym razie nie powinny posiadać takich cech, aby mogły być kojarzone z homilią, ani być powodem nie wygłoszenia homilii w ogóle” (zob. *Wskazania dotyczące liturgii mszy świętych sprawowanych w małych grupach i wspólnotach* (2014), nr 26).

4. **Odnosnie do stypendiów mszalnych, Kościół najpierw przypomina, że:** „Szafarzem, który może sprawować w osobie Chrystusa sakrament Eucharystii, jest tylko kapłan (*biskup, prezbiter*) ważnie wyświęcony”, kanon 900 – § 1, że „kapłan może odprawiać Mszę Świętą za kogokolwiek, zarówno za żywych, jak i za zmarłych”, kan. 901, oraz , że „jeśli czego innego nie domaga się lub nie zaleca pożytek wiernych, kapłani mogą koncelebrować Eucharystię, z zachowaniem jednak swobody każdego do indywidualnego sprawowania Eucharystii, ale nie w czasie, w którym w tym samym kościele lub kaplicy jest koncelebra”, kanon 902.

Kodeks Prawa Kanonicznego precyzuje motyw codziennej celebracji Eucharystii: „Pamiętając o tym, że w tajemnicy Ofiary eucharystycznej dokonuje się ustawicznie dzieło zbawienia, **kapłani powinni często odprawiać, a zaleca się usilnie codzienne odprawianie, które, nawet gdy**

nie ma wiernych, stanowi czynność Chrystusa i Kościoła, którą sprawując kapłani wypełniają swoje główne zadanie”, kan. 904. Natomiast w kanonie następnym § 1 poucza, że „z wyjątkiem wypadków, w których zgodnie z prawem można kilka razy odprawiać lub koncelebrować Eucharystię w tym samym dniu, **nie wolno kapłanowi więcej niż raz odprawiać w ciągu dnia**. A w § 2 tłumaczy, że „gdy brakuje kapłanów, **ordynariusz miejsca może zezwolić dla słusznej przyczyny na binację, a gdy tego domaga się konieczność duszpasterska, także na trynację w niedzielę i święta nakazane**”. (*Kwadrynacja leży w kompetencjach Stolicy Apostolskiej*).

5. Prawo kanoniczne, **które ma walor zobowiązania moralnego, zatem obowiązuje w sumieniu**, potwierdza możliwość przyjmowania stypendiów mszalnych. Kanon 945 – § 1 stanowi: „Zgodnie z uznanym zwyczajem Kościoła, każdy kapłan celebrujący lub koncelebrowający Mszę św. **może przyjąć ofiarę złożoną, aby odprawił Mszę św. w określonej intencji**”; kanon 951 – § 1 poucza: „Kapłan, odprawiający więcej razy w tym samym dniu, może poszczególne Msze św. aplikować w intencji, w której została złożona ofiara, przy zachowaniu jednak prawa, że oprócz dnia Bożego Narodzenia, **wolno mu zatrzymać dla siebie jedną tylko ofiarę, pozostałe zaś winien przekazać na cele oznaczone przez ordynariusza, z dopuszczeniem jednak pewnego wynagrodzenia z tytułu zewnętrznego**” (*np. amortyzacja kosztów dojazdu do kaplicy*). A w § 2 przypomina z mocą, że „**Kapłan koncelebrowający w tym samym dniu drugą Mszę św., nie może z żadnego tytułu przyjąć za nią ofiary**”.

Kanon 948 stanowi, że „należy odprawić oddzielnie Msze św. w intencji tych, za których została złożona i przyjęta ofiara, nawet niewielka”; a kanon 954 potwierdza praktykę, że „jeśli w niektórych kościołach lub kaplicach proszą o odprawienie tyłu Mszy św., że nie można ich tam odprawić, **wolno stypendia przekazać gdzie indziej**, chyba że ofiarodawcy wyraźnie okazali wolę przeciwną”. Kanon 958 – § 1 przypomina, że „proboszcz oraz rektor kościoła lub innego pobożnego miejsca, w których zwykło się przyjmować stypendia mszalne, **powinni posiadać specjalną księżkę**, w której dokładnie mają zapisywać liczbę Mszy św. przyjętych do odprawienia, intencje, jak również złożoną ofiarę i odprawienie”.

Przypomniane zasady mają charakter obligatoryjny. Ich respektowanie jest wyrazem troski o świętość liturgii i skutecznej mistagogii, czyli wprowadzania uczestników celebracji liturgicznych w uobecniane misterium śmierci i zmartwychwstania wcielonego Syna Bożego, Jezusa Chrystusa.

KAPŁANI DIECEZJI SIEDLECKIEJ CZYLI PODLASKIEJ, KTÓRZY ZGINĘLI W DACHAU

Ks. BAKIERA JAN FELIKS

Urodził się 17.05. 1884 r. w Lublinie, syn Maksymiliana i Anieli z Ostrowskich, małżonków Bakierów.

Po ukończeniu szkoły podstawowej, uczył się w gimnazjum w Lublinie do 1903 r. i następnie wstąpił do seminarium duchownego w Lublinie i tam otrzymał święcenia kapłańskie w 1908 r. bpa Franciszka Jaczewskiego, ordynariusza lubelskiego.

Pracował na terenie diecezji podlaskiej i lubelskiej. W ciągu swego kapłaństwa pełnił stanowisko wikariusza w parafiach: Sadowne (1908-1909), Siedlce (1909-1910), Zbuczyn (1910-1911), Łuków (1911.), Kurów (1911-1912).

Po tych wikariatach został administratorem parafii: Zemborzyce (1912-1915), Łysobyki (1915-1919), Dzierzkowice (1919-1920). Na skutek rozgraniczenia w 1918 r. diecezji podlaskiej i lubelskiej, pozostał w tej ostatniej. Dalej pełnił obowiązki administratora parafii Kurów (1920-1921), a potem parafii Puchaczów (1921-1924) i Kleszów (1924).

Z tej ostatniej, w której krótko duszpasterzował, został posłany na wikariusza pomocniczego do parafii Fajslawice, gdzie przy miejscowym proboszczu, mimo trudnych warunków, pracował w latach 1924-1926. Stąd przeniesiony został na wikariat do Lubartowa, gdzie był kilka miesięcy i otrzymał trzymiesięczny urlop celem podratowania zdrowia. Urlop spędził w parafii Kłoczew diecezji podlaskiej, zastępując chorego proboszcza.

Poprosił bpa H. Przeździeckiego o przyjęcie do diecezji podlaskiej. Za zgodą biskupa lubelskiego został inkardynowany w 1928 r. do diecezji podlaskiej.

W diecezji podlaskiej był krótko wikariuszem parafii Górzno (1928), a następnie został administratorem parafii Witoroź (1928-1931) i Swory (1931-1935). Po paru latach ciężkiej i wyczerpującej pracy złożył rezygnację z administracji parafii Swory i poprosił o wikariat w parafii Ostrów Lubelski i o emeryturę. Jako emeryt i wikariusz pomagał w pracy duszpasterskiej ówczesnemu proboszczowi ks. Leonowi Kalinowskiemu.

W Ostrowie Lubelskim aresztowany został 4.05.1940 r. przez Gestapo, następnie wywieziony do Lublina i przez jakiś czas przebywał na zamku w Lublinie, a potem wywieziony został do Oświęcimia i wreszcie do Dachau, nr 25306. Tam dnia 25.03.1945 r., jako ciężko chory został zagazowany i spalony w krematorium w 58 roku życia i 34 roku kapłaństwa

Ks. BOGUCKI FRANCISZEK

Urodził się 5.09.1903 r. we wsi Misie, par. św. Mikołaja w Międzyrzecu Podl., pow. radzyński, z ojca Józefa i matki Karoliny z Grzeszyków, małżonków Boguckich.

Początkowe nauki pobierał w domu, potem w szkole powszechnej w swej wiosce, a w 1918 r. wstąpił do Gimnazjum Podlaskiego w Siedlcach, w którym ukończył siedem klas. Gimnazjum to od 1925 r. zostało nazwane Gimnazjum im. Bolesława Prusa.

Realizując powołanie: „Pójdź za mną”, wstąpił w 1925 r. do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył po sześciu latach studiów, otrzymując w 1931 r. z rąk bpa Czesława Sokołowskiego, sufragana podlaskiego, święcenia kapłańskie. Odprawił prymicję w swej rodzinnej parafii św. Mikołaja w Międzyrzecu Podlaskim.

Pełnił w diecezji obowiązki wikariusza w parafiach: Stoczek Węgrowski (1931-1933), św. Józefa w Międzyrzecu Podl. (1933-1935), Janów Podl. (1935-1935).

Po tych wikariatach otrzymał nominację na administratora parafii Przegaliny, dekanatu radzyńskiego (1935-1940), w której pracował, aż do dnia aresztowania przez Gestapo. Miało to miejsce w dniu 2.04.1940 r. Powodem do aresztowania było podejrzenie, że ks. F. Bogucki rozdawał ulotki z prasy podziemnej i wspierał materialnie partyzantów.

Z Przegalin, po krótkim śledztwie w Radzynie, został przewieziony do Lublina i osadzony na zamku, a stamtąd do Oświęcimia, w którym był krótko. Z Oświęcimia został przewieziony do Dachau, nr 23622, gdzie po strasznej kwarantannie ciężko zachorował i przeznaczony na transport inwalidów został spalony w krematorium 24.09.1941 r. Prawdopodobnie wcześniej został powieszony. Było to po półtorarocznej męczarni obozowej w 38 roku życia i 10 roku kapłaństwa. Tak zakończył swą doczesną pielgrzymkę kapłan podlaski w sile wieku, oddający swe życie i krew za Kościół i ojczyznę-Polskę.

Ks. DRELOWIEC FRANCISZEK

Urodził się 7.11.1904 r. we wsi Misie, parafii św. Mikołaja w Międzyrzecu Podl., pow. radzyński, z ojca Jakuba i matki Franciszki z Sadowskich, małżonków Drelowców.

Młode lata spędził w domu rodzinnym pod opieką matki. Kształcił się najpierw w miejscowej szkole powszechnej, do której zaczął uczęszczać mając 9 lat, a po jej ukończeniu wstąpił do Gimnazjum im. Bolesława Prusa w Siedlcach, w którym przebywał w latach 1918-1924, uzyskując świadectwo z 7 klas gimnazjalnych. W 1925 roku wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył otrzymując w 1931 r. święcenia kapłańskie z rąk bpa Czesława Sokołowskiego, sufragana podlaskiego.

Po święceniach pracował jako wikariusz w parafiach: Janów Podl. (1931-1932) i w Parysowie (1932-1933).

Po tych dwóch wikariatach w kraju został wysłany na duszpasterstwo wśród emigracji polskiej we Francji, gdzie pracował w latach 1933-1938 na kilku placówkach, a mianowicie: w La Ricamarie, w Sallaumines i innych.

Powrócił do kraju i otrzymał nominację na wikariusza parafii Radzyń Podl. (1938-1940), w której pracował do czasu aresztowania przez Gestapo w dniu 25.03.1940 r.

Po aresztowaniu przebywał jakiś czas w więzieniu na zamku w Lublinie, potem w Oświęcimiu i wreszcie z Oświęcimia został wywieziony do Dachau, nr 25299. Tam po odbyciu strasznej kwarantanny został **4.05.1942 r. zamordowany**, a zwłoki jego spalono w krematorium. Miał niecałe 38 lat życia w 11 roku kapłaństwa.

Zamordowany ks. F. Drelowiec był kapłanem bardzo zdolnym, odznaczał się zamiłowaniem sztuk pięknych, miał zamiar studiować w Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie, ale wojna, okupacja i aresztowanie hitlerowskie wszystko popsęły i przedwcześnie zniszczyły mu zdrowie i życie.

Ks. JANKOWSKI WALENTY

Urodził się 14.02.1901 r. we wsi Ułtowo, par. Bielsk, diecezja płocka, syn Franciszka i Marianny ze Skupińskich, małżonków Jankowskich.

Przez 4 lata uczęszczał do szkoły gminnej w Bielsku, a następnie przez 2 lata uczył się prywatnie w Płocku. Po tych przygotowaniach złożył egzamin do Liceum św. Stanisława Kostki przy seminarium duchownym w Płocku.

W 1921 r. wstąpił na pierwszy kurs filozoficzny do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył otrzymując w 1926 r. święcenia kapłańskie z rąk bpa Henryka Przeździeckiego, ordynariusza podlaskiego.

Pracował jako wikariusz parafii Sokołów Podlaski (1926-1929), potem w parafii św. Anny w Białej Podl., z poleceniem organizowania nowej parafii Biała – Wola, której został administratorem (1929-1938). Podczas organizowania nowej parafii wykazał wiele zdolności i zapobiegliwości organizacyjnych i dlatego, mimo dużych trudności, zbudował kościół, plebanię i budynki parafialne oraz urządził wszystko, co było potrzebne do służby Bożej.

Z Białej został przeniesiony na administratora parafii Łomazy, w której pracował od 1938 r., aż do **aresztowania 20.05.1941 r.** przez Gestapo. Po aresztowaniu przebywał jakiś czas w więzieniu w Białej Podlaskiej pod specjalnym śledztwem, a potem został wywieziony do Lublina i osadzony na zamku. Stamtąd przewieziony został do Oświęcimia, w którym przebywał stosunkowo krótko, ale był tam bity i bardzo maltretowany. Z Oświęcimia dostał się do Dachau, jako nr 30290 przeszedł straszną kwarantannę i tam zmarł, a raczej został zamordowany w dniu 15.10.1942 r., w 41 roku życia i 16 roku kapłaństwa. Zwłoki jego spalono w krematorium.

Ks. KALINOWSKI LEON

Urodził się 10.04.1879 r. w Warszawie, syn Wincentego i Tekli z Moryców, małżonków Kalinowskich.

Nauki początkowe pobierał w miejskiej szkole w Lublinie, średnie w Odessie w Rosji, a w 1907 r. wstąpił do seminarium duchownego w Lublinie, które ukończył otrzymując w 1911 r., święcenia kapłańskie z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego, biskupa lubelskiego.

Po święceniach pełnił w diecezji następujące stanowiska. Pierwszy wikariat otrzymał w parafii Fajslawice (1911-1914), następny w parafii Górzno (1914-1919) z delegacją do chwilowego administrowania parafią Sobolew.

Po tych wikariatach został. był administratorem parafii Malowa Góra (1919-1923), gdzie odbudował kościół zniszczony podczas I wojny. Następnie był proboszczem w innych parafiach: Wola Gułowska (1923-1924), Łomazy (1924), Adamów (1924-1935), Ostrów Lubelski od 26.05.1935 r. do aresztowania przez Gestapo.

W pracy duszpasterskiej odznaczał się gorliwością i poświęceniem, co docenił biskup i mianował go w 1939 r. wicedziekanem dekanatu parczewskiego, a miesiąc przed aresztowaniem w 1940 r. otrzymał godność kanonika honorowego Kapituły Katedry Siedleckiej.

Kapłani, duszpasterze w parafii Ostrów Lubelski byli szpiegowani przez hitlerowców i wszyscy zostali aresztowani. Nastąpiło to 29.10.1940 r. Po śledztwie w Ostrowie został ks. L. Kalinowski przewieziony do Lublina i osadzony na zamku, skąd go przewieziono do Oświęcimia, a stamtąd do Dachau.

Tam, jako nr obozowy 25031 na bloku 28, zmarł dnia 21.06.1942 r. Zwłoki zostały spalone w krematorium. Przeżył 63 lata i 31 lat w kapłaństwie. Podczas swej poniewierki w więzieniach i obozach nacierpiał się ogromnie, a w chorobie został skazany na transport inwalidów i zagazowany.

Ks. KOZAK STEFAN

Urodził się 31.08.1911 r. we wsi Młynki, pow. puławski, par. Końskowola, diecezja lubelska, syn Stanisława i Franciszki z Boruckich, małżonków Kozaków.

Do szkoły powszechnej uczęszczał w osadzie Końskowola, gdzie ukończył siedem klas. W następnym 1928 r. wstąpił do Gimnazjum Biskupiego w Lublinie, w którym przebywał do 1931 r. Z tego gimnazjum na rok szkolny 1931/32 przeniósł się do prywatnego Gimnazjum Koedukacyjnego w Kraśniku, gdzie w 1933 r. otrzymał świadectwo dojrzałości.

Do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim wstąpił w 1933 r., a po ukończeniu filozofii i teologii otrzymał w dniu **14.05.1939 r. święcenia kapłańskie** z rąk bpa Czesława Sokołowskiego, wikariusza kapitulnego diecezji podlaskiej.

Jako neoprezbiter został wikariuszem w Komarówce Podlaskiej (1939-1940) wspomagając proboszcza ks. Jana Rudnickiego, a następnie w Kąkolwnicy od 1940 r. do aresztowania 30.11.1941 r. przez Gestapo.

Najpierw przeszedł śledztwo w Radzynie Podlaskim, następnie zabrano go i przewieziono do Lublina na zamek. Tam więziono prawie wszystkich księży z Podlasia i Lubelszczyzny. Z Lublina przewieziony został do Oświęcimia, a potem do Dachau. Wszędzie w więzieniach i obozach był jako ksiądz specjalnie maltretowany, bity, głodzony i poniewierany.

W Dachau miał numer 23619, został przeznaczony do karnej kompanii, umierał z głodu i wycieńczenia, a ostatecznie rozstrzelany został dnia 17.06.1942 r. Zwłoki jego spalono w krematorium. Miał 31 lat życia i **2 lata kapłaństwa**.

Był to kapłan pełen sił i energii do pracy duszpasterskiej, tak potrzebny diecezji. Życie i krew oddał w swym męczeństwie za wiarę i Ojczyznę – Polskę.

Ks. KRYŃSKI ADOLF

Urodził się 20.09.1905 r. we wsi Wyrzyki, parafii Górki, pow. łosicki, syn Józefa i Anny z Czapskich, małżonków Kryńskich.

Początkowe nauki pobierał w szkole powszechnej w Wyrzykach, a w latach 1918-1920 w szkole powszechnej w Białej Podlaskiej. W 1922 r. wstąpił do Gimnazjum XX Salezjanów w Oświęcimiu. Po opuszczeniu gimnazjum salezjańskiego przeniósł się do Gimnazjum Szwedowskiego w Siedlcach, w którym ukończył 6 klas. W 1926 r. wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim, które ukończył otrzymując w 1932 r. święcenia kapłańskie z bpa Czesława Sokołowskiego, sufragana podlaskiego.

Po święceniach był wikariuszem w parafiach: Mokobody (1932-1935), Garwolin (1935-1935), św. Anny w Białej Podlaskiej (1935-1937).

Po tych wikariatach został posłany na samodzielną placówkę, jako administrator parafii Ortel Królewski (1937-1939). W tej parafii zastała go inwazja hitlerowska na Polskę. Ponieważ był kapelanem rezerwy, dlatego 30.08.1939 r., podczas mobilizacji, został powołany do wojska na kapelana 24 Pułku Piechoty. Brał udział w Wojsku Polskim jako kapelan, w czasie działań wojennych. Był ranny i został wzięty do niewoli i umieszczony w obozie jeńców wojennych Rottenburg.

Hitlerowska brutalność nie uznawała go jeńcem wojennym, lecz buntownikiem-kapłanem i umieściła w obozie koncentracyjnym, najpierw Buchenwald a następnie Dachau. Tam jako nr 31207 został rozstrzelany, bez żadnych powodów dnia 14.11.1942 r., w 37 roku życia i 10 roku kapłaństwa. Zwłoki spalono w krematorium.

Ks. LEŚNIEWSKI STANISŁAW

Urodził się 23.11.1884 r. w miejscowości i par. Biezanów, diecezja krakowska, syn Tomasza i Karoliny ze Stańskich, małżonków Leśniowskich.

Lata dzieciństwa spędził w religijnej atmosferze domu rodzinnym, pod opieką troskliwej matki. Po ukończeniu 7 klas szkoły powszechnej w Bieżanowie, nauki szkoły średniej pobierał od 1898 r. w Zgromadzeniu Księży Misjonarzy w Krakowie. Tam też uzyskał świadectwo dojrzałości i dalej kontynuował naukę w seminarium duchownym misjonarzy. Studia seminaryjne ukończył w 1909 r. otrzymując święcenia kapłańskie z rąk kard. Jana Puzyny, biskupa krakowskiego.

Jako neoprezbiter rozpoczął studia na Uniwersytecie Jagiellońskim w zakresie teologii moralnej, które kończy w 1914 r. przed wybuchem I wojny światowej. Po wojnie, za zgodą przełożonych, opuścił zgromadzenie i w 1919 r. został przyjęty przez bpa Henryka Przeździeckiego do diecezji podlaskiej, do której został w 1923 r. inkardynowany.

W diecezji podlaskiej był wikariuszem w Kocku, a od 1921 r. został prefektem szkół średnich i rektorem kościoła poklasztornego reformatorów w Białej Podlaskiej. Przez długi okres pobytu w Białej gorliwie pracował w Gimnazjum Męskim im. J. Kraszewskiego i Gimnazjum Żeńskim im. Emilii Plater. Wychował liczne grono białskiej i polskiej inteligencji.

Na stanowisku prefekta zastała go okupacja hitlerowska. Aresztowany został 20.01.1940 r. razem ze wszystkimi kapłanami białskimi i osadzony w więzieniu najpierw w Białej, potem w Lublinie na zamku, skąd wywieziono go do obozu w Sachsenhausen, a następnie do Dachau, nr 22765.

Bitý i maltretowany przez hitlerowców marzył o wolności, lecz nie wytrzymał terroru, bo dnia 14.11.1942 r., skazany na transport inwalidów, został zagazowany w Dachau w 58 roku życia i 33 roku kapłaństwa. Zwłoki jego spalono w krematorium.

Ks. PACEWSKI ANTONI

Urodził się 15.08.1884 r. w Białej Podlaskiej, syn Władysława i Marii z Czekańskich, małżonków Pacewskich.

Nauki początkowe pobierał od swej matki, która była absolwentką Gimnazjum Żeńskiego w Lublinie, średnie w Gimnazjum Męskim w Lublinie. W 1902 r. został przyjęty do seminarium duchownego w Warszawie. Tutaj był do 1907 r., a zachorowawszy na 5 kursie otrzymał urlop zdrowotny.

Urlop spędził u rodziny w Białej Podl., pod opieką proboszcza ks. Stanisława Nojszewskiego, dzięki któremu po dwuletniej przerwie, przeniósł się do seminarium duchownego w Lublinie. Tutaj po ukończeniu studiów w 1911 r., otrzymał święcenia kapłańskie z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego.

Był wikariuszem parafii: Żelechów (1911-1911) i Ryki (1911-1919). Po tych dwóch wikariatach otrzymał nominację na rektora kościoła w Dołdze, z zamiarem utworzenia parafii. Jednak była tam tylko kilka miesięcy, podobnie jak i w kolejnej parafii Ostrówki.

Zraził się trudnościami samodzielnej placówki i poszedł na wikariat do par. Przemienienia Pańskiego w Łukowie (1919-1920), a po roku wikariuszem nowo utworzonej parafii Podwyższenia Św. Krzyża Świętego w Łukowie, w kościele pobernardyńskim (1920-1924). Stąd przeszedł na wikariat do parafii św. Mikołaja w Międzyrzecu Podl., gdzie ze względu na chorobę proboszcza, ks. Leona Wydźgi, był wiceproboszczem (1929-1933).

Pozostał nadal w Międzyrzecu jako proboszcz drugiej parafii św. Józefa w tymże mieście od 1933r. W uznaniu za pracę otrzymał w 1940 r. kanonię honorową Kapituły Katedry Siedleckiej.

Aresztowany 5.02.1941 r. w Międzyrzecu i po brutalnym śledztwie na miejscu, został osadzony w więzieniu na zamku w Lublinie, a potem wywieziony do Oświęcimia i Dachau, nr 25298. Tutaj był głodzony i bity przez katów obozowych, **zmarł 18.05.1942 r.** w transporcie inwalidów, mając 58 lat życia i 31 lat kapłaństwa.

Ks. ŚCIBIOREK STEFAN

Urodził się 25.07.1890 r. we wsi Będzelin, par. Koluszki, ziemi piotrkowskiej, syn Wojciecha i Jadwigi ze Studzińskich, małżonków Ścibiorek.

Naukę rozpoczął w szkole powszechnej w Koluszkach, a do gimnazjum uczęszczał w Piotrkowie, gdzie ukończył 6 klas gimnazjalnych. Wstąpił do seminarium duchownego w Lublinie w 1912 r., które ukończył otrzymując w 1917 r. święcenia kapłańskie z rąk bpa Mariana Ryxa, ordynariusza sandomierskiego, ponieważ bp F. Jaczewski już nie żył.

Po święceniach jakiś czas przebywał w rodzinnej parafii Koluszki. Pierwszy wikariat w diecezji otrzymał w Łaskarzewie (1918-1919), skąd po roku przeniesiony do Sokołowa Podl. (1919-1922), a następnie do Skibniewa w 1922 r., aby pomagać choremu proboszczowi. Po roku pracy został mianowany administratorem parafii Skibniew (1923-1932).

Na własną prośbę w 1932 r. został przeniesiony na wiceproboszcza do parafii Osieck, gdzie proboszczem był wówczas ks. kan. Michał Benet.

Tutaj miał ciężkie warunki pracy, a mimo to wytrwał w niej do 1938 r. W tym roku mianowany został proboszczem parafii św. Anny w Białej Podl. Była to jego ostatnia placówka duszpasterska, na której pracował do aresztowania w dniu 20. 01.1940 r.

Wówczas to byli aresztowani wszyscy księża bialscy: ks. Stefan Cepowski, ks. Feliks Walkiewicz, ks. Stefan Ginalski, ks. Stanisław Leśniowski i ks. Bolesław Pietkiewicz. Przyczyny aresztowania były te, że księża gorliwie pracowali i dzielnie podtrzymywali swych parafian na duchu wobec gwałtów okupacyjnych i nie pochwalali współpracy z okupantem.

Aresztowany ks. S. Ścibiorek był najpierw osadzony w więzieniu bialskim, potem odesłany do więzienia na zamek w Lublinie. Stąd został przewieziony do Oświęcimia i do Dachau. Miał nr 22538, wycieńczony chorobą w transporcie inwalidów został zagazowany dnia 23.08.1942 r. i spalony w krematorium. Miał 52 lat życia i 25 lat kapłaństwa.

Ks. WAJSZCZUK KAROL

Urodził się 3.11.1887 r. w Siedlcach, syn Piotra i Marii z Maciejewskich, małżonków Wajszczuk.

Nauki początkowe pobierał w szkole powszechnej w Siedlcach, do gimnazjum uczęszczał również w Siedlcach, w którym ukończył 6 klas gimnazjalnych. Następnie w 1904 roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Lublinie, które ukończył w 1909 r., otrzymując w dniu 2 II 1909, z rąk bpa Franciszka Jaczewskiego, święcenia kapłańskie.

Jako wikariusz pracował tylko w Radzynie Podl. (1910-1919), w którym pomagał w duszpasterstwie już jako diakon. Następnie został w 1919 r. administratorem odzyskanej świątyni w Drelowie, przy której zginęli 17.01.1874 r. w obronie wiary miejscowi unicy. Zabrana unitom świątynia została zamieniona na cerkiew prawosławną, a w 1919 r. ponownie odzyskana przez katolików. Proboszczem został w 1925 r. i duszpasterzował tutaj do aresztowania 14.12.1940 r. przez Gestapo, oskarżony przez nacjonalistów ukraińskich.

Przez te 21 lat pracy duszpasterskiej w Drelowie wiele zdziałał, ale też i naraził się wielu swym przeciwnikom, którzy spowodowali jego aresztowanie. Po aresztowaniu przebywał w więzieniu radzyńskim, a potem w Lublinie na zamku, skąd został wywieziony do Oświęcimia, a stamtąd do Dachau nr 22572.

Według opowiadania współtowarzyszy niedoli, ks. Karol bardzo cierpiał, był bity, głodzony, maltretowany i skazany w transporcie inwalidów na zagazowanie. Mimo to był pełen Bożego ducha i szedł na śmierć pogodzony z wolą Bożą. Swoją postawą, pełną męstwa i oddania się Bogu, imponował otoczeniu. **Zmarł 28.05.1942 r.** mając 55 lat życia i 32 lata kapłaństwa. Zwłoki jego spalono w krematorium.

Jak kiedyś unicy w Drelowie oddali życie za wiarę, tak też po latach, proboszcz ich parafii dołączył do grona męczenników.

Ks. WALKIEWICZ FELIKS

Urodził się 16.07.1904 r. w Ostrowie Lubelskim, syn Jana i Anastazji z Leców, małżonków Walkiewicz.

Nauki początkowe pobierał w szkole powszechnej w Ostrowie Lub., średnie w Gimnazjum im. Staszica w Lublinie, gdzie przebywał do 1920 r. W tym roku podczas wojny obronnej polski-sowieckiej wstąpił jako ochotnik do armii gen. Józefa Hallera i odbył w niej całą kampanię wojskową. Po powrocie z wojny uczęszczał na kursy maturalne dla wojskowych, zorganizowane przez Polską Macierz Szkolną.

W 1922 r. wstąpił do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim. Seminarium ukończył w 1928 r., otrzymując święcenia kapłańskie.

Po święceniach zapragnął zostać kapłanem obrządku wschodniego i w tym celu udał się do seminarium w Dubnie, lecz po kilku miesiącach pobytu wrócił do diecezji.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Osieck (1929-1930), Podwyższenia Krzyża Św. w Łukowie (1930), Po tych wikariatach został administratorem parafii Kodeniec (1930-1934) i Ortel Królewski (1934-1937).

Ze względu na zdrowie i trudności duszpasterskie poprosił o wikariat. Dalej pracował w parafiach: Garwolin (1937-1938), św. Anny w Białej Podl. (1938-1939) i Narodzenia NMP w Białej Podl., gdzie pracował od 1939 r. do 20.01.1940 r., tj. do chwili aresztowania przez Gestapo, razem ze wszystkimi kapłanami bialskimi.

Po śledztwie i więzieniu w Białej, został przewieziony do Lublina i osadzony na zamku, a stamtąd odesłany do obozu w Oświęcimiu, gdzie był specjalnie prześladowany i męczony. Z Oświęcimia został przewieziony do Dachau nr 22542 i tam z nędzy, głodu i wyczerpania skazany

na transport inwalidów i zagazowany 9.09.1942 r. Zwłoki spalono w krematorium. Miał 38 lat życia i 14 kapłaństwa.

Ks. ZAKRZEWSKI JAN

Urodził się 4.09.1908 r. Opolu Nowym, par. Niwiski, pow. siedlecki, syn Franciszka i Bronisławy z Kozieradzkich, małżonków Zakrzewskich.

Po ukończeniu szkoły powszechnej w swej rodzinnej wiosce, wstąpił do Gimnazjum Szwedowskiego w Siedlcach, z którego w 1927 roku został przyjęty do seminarium duchownego w Janowie Podlaskim. Studia seminaryjne ukończył w 1934 r. otrzymując święcenia kapłańskie z rąk bpa H. Przeździeckiego.

Jako kapłan pełnił w diecezji stanowisko wikariusza w parafiach: św. Mikołaja w Międzyrzeczu Podlaskim (1934-1935), w Ostrowiu Lubelskim (1935-1936), w Wisznicach (1936-1937) i w Parczewie (1938-1939).

Podczas sierpniowej mobilizacji w 1939 r. został powołany na kapelana Wojska Polskiego i jako kapelan przebywał w wojsku do października tr. Razem ze swoją jednostką wojskową dostał się 10.10.1939 r. do niewoli hitlerowskiej. Początkowo przebywał w obozie jenieckim w Rottenburgu. Hitlerowcy nie traktowali go jak oficera WP i został stamtąd wywieziony do obozu koncentracyjnego Buchenwald i Oświęcim nr obozowy 31240.

Tam torturami, biciem, głodem i chorobami osłabiony, został zamordowany 15.08.1942 r., a ciało jego zostało spalone w krematorium.

Młody kapłan, pełen energii i gorliwości w służbie Boga, bliźniemu i Ojczyźnie oddał życie mając w 34 lata i 8 lat kapłaństwa.

Bibliografia:

Archiwum Diecezjalne w Siedlcach, Akta Osobiste [każdego z omawianych kapłanów];

Tamże, ks. Jan Zubka, *Męczeństwo duchowieństwa podlaskiego podczas okupacji hitlerowskiej 1939-1945*, Siedlce 1968 [maszynopis];

W. Jacewicz SDB, J. Woś SDB, *Martyrologium polskiego duchowieństwa rzymskokatolickiego pod okupacją hitlerowską w latach 1939-1945*, z. 4. *Kościół katolicki na ziemiach Polski w czasie II wojny światowej*, t. 6, Warszawa 1978, s. 349-364.

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Przesłanie Prefekta Kongregacji ds. Duchowieństwa do uczestników pielgrzymki z okazji 70. rocznicy wyzwolenia obozu koncentracyjnego w Dachau 215

Episkopat Polski

Kondolencje Prezydium KEP po śmierci prof. Władysława Bartoszewskiego 218

Apel Przewodniczącego KEP o zbiórkę dla poszkodowanych w Nepalu 219

Biskup Siedlecki

Zaproszenie na rejonowe spotkania Rad Parafialnych 220

Dekret powołania Podkomisji ds. Centralnych i Terenowych Struktur Wspólnoty Diecezjalnej II Synodu Diecezji Siedleckiej 222

Słowo w sprawie prac II Synodu Diecezji Siedleckiej 223

Podziękowanie za inicjatywę pod hasłem „Poświęć kilometr” 224

Dekret powołania Komisji zarządzania i dysponowania środkami zgromadzonymi w ramach akcji „Poświęć kilometr” 225

Zaproszenie na Diecezjalny Dzień Rodziny w Parczewie 226

Zaproszenie na II Diecezjalny Dzień Skupienia 227

Apel o pomoc poszkodowanym w trzęsieniu ziemi w Nepalu 229

Zmiany wśród duchowieństwa 231

Komunikaty Kurii

Zaproszenia na spotkania rejonowe dla członków Kół Żywego Różańca 232

Informacja o rekolekcjach kapłańskich prowadzonych przez prałaturę Opus Dei 233

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego o rejonowych spotkaniach Rad Parafialnych 234

Zaproszenie na XVII Pielgrzymkę Rodzin do Sanktuarium św. Józefa w Siedlcach 236

Zaproszenie na spotkanie kapłanów posługujących w Ruchu Światło-Życie ... 237

Komunikat Kierownika Działu Duszpasterstwa Rodzin 238

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego o formacji stałej kapłanów Diecezji Siedleckiej 2014/2015 239

Zaproszenie na spotkanie z cyklu inspirowanego zbliżającym się Jubileuszem 1050 rocznicy Chrztu Polski 241

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego o zasadach organizowania oraz ogłaszania pielgrzymek w parafiach 242

Apel o modlitwę za Ojczyznę 244

Zmarli kapłani

Ks. Sławomir Malon (1962-2015) 246

Dodatek

Słowo Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II na Wielką noc 2015 r. 249

Komunikat Rektora Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II 254

Kazanie abp. Stanisława Gądeckiego w Dachau 255

Sprawozdanie ze zbiórki pieniędzy w Diecezji Siedleckiej na Fundusz Stypendialny Fundacji *Dzieło Nowego Tysiąclecia* w Dniu Papieskim 2013 i 2014 r. 261

Ks. Kazimierz Matwiejuk, *Pro memoria liturgiczne, Sancta sancte tractanda sunt* 280

Ks. Bernard Błoński, *Kapłani Diecezji Siedleckiej czyli Podlaskiej, którzy zginęli w Dachau* 280

ISSN 1230-7165

Wydawca:

Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22

tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz

Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz